

Fővárosi Ítéltábla

8.Pf.20.453/2022/6.

A Fővárosi Ítéltábla a Papp János Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Papp János ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek – a Lajer Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe., ügyintéző: dr. Lajer Zsolt ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen – szerzői jogsértés megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2022. április 13. napján kelt 3/B.P.20.554/2018/166. számú ítélete ellen az alperes 168. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000 (Kettőszázezer) forint perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A peres felek 2007. január 1.-jén karbantartási szerződést kötöttek, melynek 1.1. pontja szerint a felperes feladatát elsődlegesen „a függelékekben szereplő alkalmazásokkal kapcsolatos karbantartás, támogatás, rendelkezésre állás és hibaelhárítás nyújtása” képezte, az 1.2. pont szerint a felperes „a szerződés függelékeiben nem szereplő alkalmazások karbantartását, jelen szerződésben meghatározott külön feltételekkel” vállalta. A szerződés 5. pontja szerint a felperes az 1.1. pontban írt karbantartást, hibaelhárítást havidíj, míg az 1.2. alapján a 3.5. pontban meghatározott hibaelhárítást az óradíjtáblázatban meghatározott óradíj ellenében végezte. A felperes a szerződés alapján saját alkalmazásainak karbantartását, hibaelhárítását havi átalánydíjban, az egyéb javítási és fejlesztési feladatokat pedig óradíjban számolta el az alperes felé. Az óradíjakat a karbantartási szerződés 3. számú mellékletében

rögzítették. Az átalánydíj mértéke a 2013. év végéig bővülő feladatokra tekintettel emelkedett, a 2015. évtől meghatározott 1.400.000 forint + 27% áfa havi díjat a felperes 2015. november 1-jétől 15% engedménnyel csökkentette, 1.190.000 forint + 27% áfa összegre.

[2] A felperes 2020. május 29-től teljesített megbízási szerződés alapján eseti, e-mail útján történt megrendeléseket az alperes részére oly módon, hogy az informatikai fejlesztéseket, karbantartás és támogatási feladatokat az alperes által biztosított eszközön, az alperes informatikai rendszeréhez távolról hozzáférve látta el.

[3] A felperes a karbantartáson felül más, a szerződésben nem szereplő szoftverek hibajavítási, hibakeresési és fejlesztési feladatait is elvégezte. A felperes nem átalánydíjas, de a karbantartási szerződés szerint végzett tevékenysége egyrészt a nem a felperes által fejlesztett alkalmazásokra vonatkozott, másrészt olyan alkalmazásokra, melyeket a felperes fejlesztett ugyan, de nem kerültek nevesítésre a szerződésben a felperes átalánydíjas karbantartási körébe tartozó alkalmazásokként.

[4] Az alperes a felperes részére 2016-2017 fordulóján „felperes neve Kiváltási Projektet” indított, melynek célja az volt, hogy a felperes által végzett tevékenységek egy részét egy másik szállítójának adja át. A felek tárgyalásokat folytattak egymással, melyek nem vezettek eredményre, 2017. április 10. napján a felek együttműködése megszűnt: az alperes megszüntette a felperes hozzáférését az informatikai rendszeréhez. A felperes egyeztetni kívánta a 2013. október 1. után elmaradt díjakat, míg az alperes az összes alkalmazásra vonatkozó forráskód átadását kérte. A felperes 2017. november 20-án e-mailben, majd 2017. november 28-án postai úton is felszólította az alperest az elmaradt díjai rendezésére, aki 2017. december 19.-ei válaszelevelében a felperes szerződésszegésére, azaz a felperesi tevékenység jogellenes megszüntetésére hivatkozva vitatta tartozásait. A 2017. április 1-10. közötti időszakban felmerült karbantartási átalánydíj vonatkozásában közölte, hogy beszámítással kíván élni és jelezte, hogy maga is 100,1 millió forintos igényt támaszt a felperessel szemben.

[5] A felperes 2017. december 29. napján előterjesztett majd többször, utoljára 146. számú beadványában módosított keresetében a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 389. § és 300. § (1) bekezdés első fordulata alapján kérte, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze az alperest:

1. 503.767 forint vállalkozói átalánydíj és az után 2017. június 15. napjától a kifizetés napjáig járó a rPtk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamat;
2. 147.523.200 forint vállalkozói díj és az után 2015. augusztus 21. napjától a kifizetés napjáig járó a rPtk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére.

Kérte továbbá, hogy a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 16. § (1) és (4) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság kötelezze az alperest:

3. 9.100.800 forint szerzői jogdíj és az után 2012. április 10. napjától a kifizetés napjáig járó a rPtk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamat;

4. 812.800 forint szerzői jogdíj és az után 2015. szeptember 25. napjától a kifizetés napjáig járó a Ptk. 6:155. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat;

5. 2.032.000 forint szerzői jogdíj és az után 2015. szeptember 25. napjától a kifizetés napjáig járó a Ptk. 6:155. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére.

A felperes további kereseti kérelmében a Ptk. 6:238. § (1) és 6:154. § (1) bekezdés első fordulata alapján kérte, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze az alperest:

6. 3.149.600 forint vállalkozói díj és az után 2017. május 8. napjától a kifizetés napjáig járó a Ptk. 6:155. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat;

7. 10.160.000 forint vállalkozói díj és az után 2017. május 6. napjától a kifizetés napjáig járó a Ptk. 6:155. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére.

A felperes perköltségigényét a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelt 3. § (2) és (6) bekezdése alapján terjesztette elő, a további szakértői díjak, valamint a lerótt illeték figyelembevételével, mindösszesen 8.506.050 forint összegben.

[6] A felperes előadása szerint a kereset 1. és 2. pontjában szereplő követelés a 2007. január 1-jén kötött karbantartási szerződés alapján járó vállalkozói díj. Abból 503.767 forint a 2017. április 1-től április 10. napjáig tartó időszakra számított havi átalánydíj arányos része, a fennmaradó 147.523.200 forint az ezen felül a karbantartási szerződés 1.2. és 3.5. pontja szerint illeti meg a felperest. A 3.5 pont tartalmazza az 1. számú függelék hatálya alá nem tartozó alkalmazásokra vonatkozó előírásokat, a szerződés 5. pontja pedig elhatárolja az 1.1. pont szerinti karbantartás és hibaelhárítás havidíjas ellentételezését az 1.2. pont alapján óradíj fejében végzett hibaelhárítástól, mely utóbbi óradíját a szerződés 3. számú melléklete tartalmazza.

[7] A felperes előadása szerint az alperes a szerződés 1.2. pontja alapján 2013. október 1-től semmilyen díjat nem fizetett meg részére. Ezen időpontot követően több alkalommal jelezte az alperesnek, hogy az addig kiegészítő keret megrendelésekkel lefedett többletfeladatok ellátását az átalánydíjon felül, díjfizetés ellenében végzi. Válaszul az alperesnek a felperessel közvetlenül dolgozó munkatársai szóban azt közölték, hogy majd ez is megtérítésre kerül. A felperes a jó viszony fenntartása érdekében továbbra is elvégezte ezeket a munkákat, annak ellenére, hogy azok egyértelműen nem képezték részét a havi átalánydíjas szolgáltatásoknak. E tárgyban a felek között 2016. nyaratól kezdődtek egyeztetések.

[8] A felperes 2017. április 10-én jelezte, hogy a díjviták miatt a továbbiakban nem tudja a szolgáltatásokat változatlan módon nyújtani. 2017. április 11-én a felperesi ügyvezető az alperes részéről eljáró S.I.-val egyeztetett, aki kérte, hogy a felperes mondja fel a karbantartási szerződést. Ezt a felperes megtagadta, mivel nem a szerződés felmondását, csak annak felfüggesztését akarta elérni, abban bízva, hogy az elmaradt fizetések teljesítésre kerülnek. A felperes 2017. április 12-én észlelte, hogy az alperes informatikai rendszeréhez való hozzáférése megszűnt, így ez okból tevékenységét már lehetetlen ellátni. Ezt követően is érkezett a felpereshez kettő telefonos és hat e-mail útján történő megkeresés az alperes egyes munkavállalóitól, majd a felperes 2017. április 27-én kézhez vette a 2017. április 12. napján kelt levelet, melyben az alperes felszólította arra, hogy tájékoztassa, miként kívánja szerződéses kötelezettségeit teljesíteni.

[9] A 2017. május 10.-ei találkozón a felperes csak a forráskód tárgykörén felüli kérdésekkel, azaz a karbantartási szerződés és a fejlesztési szerződések díjazásával kapcsolatosan kívánt megbeszélést tartani. A felek álláspontjai a megbeszélésen nem közeledtek, még az arról készült emlékeztető tartalmát illetően sem született konszenzus. A felperes az abban foglaltak valóságtartalmát és felvetését is vitatta. A 2017. áprilisi S.I.-val folytatott szóbeli, illetve a 2017. májusi 10-ei egyeztetés során az alperes már azt állította, hogy a havi átalánydíjon felül díjfizetési kötelezettsége álláspontja szerint nincsen.

[10] A felperes a karbantartási szerződés 1.2. pontja szerinti feladatok részeként ellátta a saját fejlesztésű, de sem a szerződés 1. függelékében, sem a külön megállapodással le nem fedett rendszerekkel kapcsolatos karbantartási feladatokat, valamint a nem a felperes, hanem harmadik felek által fejlesztett alkalmazásokkal és rendszerekkel kapcsolatos karbantartási, támogatási, megkerülő megoldásokkal történő hibaelhárítási feladatokat. A feladatok 90-95 %-a tartozott ez utóbbiak közé. Emellett fel kellett derítenie és meg kellett magyaráznia az alperes munkavállalóinak, hogy a hibát nem a felperes rendszere okozta. A feladatok e-mail-ben vagy telefonon érkeztek a felpereshez, az így érkező bejelentések jelentős részét az alperes felhasználói vagy üzemeltetési területének dolgozói rögzítették a náluk 2010. óta működő jegykezelő rendszerben (Remedy nevű, úgynevezett „ticketing system”). A jegykezelő rendszer tartalmához csak az alperes fért hozzá. A felperes 2013. október 1-jét követően több száz e-mail-t és jegyet kapott az alperestől.

[11] A vizsgált, 2013. október 1. napjától 2017. április 10. napjáig tartó időszakra a felperes előbb becsült vállalkozói díjat kért 98.924.533 forint összegben, majd utóbb, a bizonyítási szakban a szakvélemény alapján módosította ezt 147.523.200 forintra. A késedelmi kamatkövetelés kezdő időpontját úgy jelölte meg, hogy a 2013. október 1. és 2017. április 10. időszak középértékét követő 45. napban határozta meg a fizetési határidőt, amely így 2015. augusztus 21. napra esett.

[12] Az alperes a 2017. április 1-10.-ig terjedő időszakra vonatkozó havidíjat nem fizette meg, melynek összege az 1.190.000 forint + 27 % áfa havidíj egyharmada, azaz 396.667 forint + 27 % áfa, azaz bruttó 503.767 forint. A felek által alkalmazott fizetési határidőre és a szerződés 5. pontjában foglaltakra tekintettel a késedelmi kamat számításának kezdő időpontja a 2017. május 1-jét követő 45. nap, azaz 2017. június 15. napja.

[13] A 3. számú kereseti kérelem azon alapul, hogy a felperes fejlesztette az AR-VAT Postpaid ÁFA szoftvert (annak fileneve az alperes phx012 kiszolgálóján: /abp/users/vfh/report/CustomReports/Scripts/680/ar-vat-v6.sql), melyre vonatkozóan a felperes nem kapott megrendelést, azonban a szerzői jogi védelem alatt álló szoftvert elkészítette, azt az alperesnek átadta. A felhasználásra vonatkozóan a felek írásbeli szerződést nem kötöttek, szerzői jogdíjat sem rögzítettek, de az alperes a szoftvert mégis használta, hiszen 2009-től ezen a rendszeren készítette el a postpaid, azaz nem feltöltőkártyás jellegű előfizetéseire vonatkozó áfa-bevallásokat. Ez a felperesi szoftver hasonló terjedelmű és tartalmú, mint a korábban fejlesztett, ún. „Pr... ÁFA” szoftver, így az utóbbi kapcsán járó szerzői jogdíjjal, azaz 8.400.000 forint + 27% áfával (9.100.800 forint) azonos összegű szerzői jogdíjat kívánt érvényesíteni. A szerzői jogsértés jelzésétől számítottan öt évre visszamenőleg érvényesített kamatkövetelést 2012. április 10-ei kezdőnappal.

[14] A RT... Dashboard nevű szoftver az alperes megrendelése alapján, legkésőbb 2015. augusztus 11-én elkészült, díja a felperes eredeti ajánlata szerint 640.000 forint + 27% áfa volt. Az alperes részéről eljár Sz.B. 2015. augusztus 11-én e-mail-ben rögzítette, hogy a felperes elvégezte a feladatot, de még nem lett rá megrendelés kiállítva és a felperesnek jár a 640.000 forint + áfa összegű díj. Miután 2015. augusztus 11-én a teljesítés megtörtént és 45 nap a fizetési határidő, a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontját a felperes 2015. szeptember 25. napjában jelölte meg.

[15] Az alperes az EU2EU roaming kódnevű program elkészítését sürgősséggel, azonnali kezdéssel rendelte meg 2016 októberében. A felek 20 fejlesztési napban állapodtak meg, melynek megfelelően utólag 2017 februárjában az alperes kérésére a felperes árajánlatot állított ki 1.600.000 forint + áfa, azaz 2.032.000 forint díjról, de az alperes az ennek megfelelő megrendelést nem állította ki. A felperes az ajánlat és levelezés, mint bizonyítékok alapján a késedelmi kamatigényének kezdőpontját a 2017. február 1-jét követő 45. napban, azaz 2017. március 28.-ában jelölte meg.

[16] A „Missing documentations” nevű fejlesztés díja az ajánlat és megrendelés szerint 2.480.000 forint + áfa, azaz bruttó 3.149.600 forint volt. A teljesítés több szakaszban történt, az utolsó részletként meghatározott dokumentáció az alperesnek 2017. március 24-én átadásra került, de az alperes nem nyilatkozott arról, hogy azt elfogadja-e, ezért a felperes nem tudta a díjat kiszámlázni. Tekintettel arra, hogy 2017. március 24-én került rögzítésre a feladat elvégzése, további 45 nap teljesítési határidővel számítottan a kamatfizetés kezdő időpontját a felperes 2017. május 8. napjában jelölte meg.

[17] A felperes további előadása szerint az alperes két önálló megrendelése egy feladatra vonatkozott. Az egyik az „E1139 - Out of Contract felperes neve Develoment” nevű fejlesztés 6.400.000 forint + 27 % áfa díj ellenében, valamint az ezt kiegészítő „E1139-OoC CR01” nevű kiegészítő fejlesztés 1.600.000 forint + áfa összegért. A fejlesztés elfogadását az alperes 2017. március 22-én megerősítette, így a felperes 2017. május 6.-ai esedékességgel számlát állított ki 2017. március 22. napján. Az alperesi teljesítés elmaradása miatt a késedelem kezdő időpontját a felperes 2017. május 6. napjában jelölte meg.

[18] A felperes a karbantartási szerződés 1.2. pontja szerinti feladatok ellenértékeként járó vállalkozási díjat az elsőfokú eljárás során kirendelt szakértő szakvéleményére alapítottnak számította ki. A Remedy rendszer adatait a 2013. október 1. és 2015. január 31. közötti időszakra vonatkozóan az alperes többszöri kérése ellenére sem bocsátotta a szakértő rendelkezésére, így a felperes a 2013. október 1. és 2015. január 31. közti időszakra súlyozott átlagban ugyanannyi hibajegyet jelölt meg a Remedy rendszerben történő feladatok feladásaként, mint ahányat a szakértő konkrétan meg tudott vizsgálni a 2015. január. 31-től 2017. április 10.-ig tartó időszakban. A Remedy-jegyekben megrendelt feladatok megoldásánál két számítógépes mérnöknappal, e-mail alapú feladatok megoldásánál fél mérnöknappal számolva 80.000 forint/nap vállalkozói díjjal kalkulált, így megállapítása szerint a 2013. október 1-től 2015. január 31-ig tartó időszakra, azaz 487 napra 157 Remedy-jegy esik és jegyenként 2 x 80.000 forinttal számítottan a megbízási díj 25.120.000 forint. Hasonlóképpen a 2015. január. 31-től 2017. április 10-ig tartó 800 napos időszakra 258 Remedy-jeggyel számítottan a vállalkozói díj összege 41.280.000 forint. 2013. október 1-jétől 2017. április 10-ig tartó időszakra, azaz mindösszesen 1.287 napra 1.244 e-mail alapú feladatot kellett a felperesnek elvégeznie, mely félmérnök nappal számolva, 0,5 x 80.000 forint szorzó alkalmazása mellett 49.760.000 forint vállalkozói díjfizetési kötelezettséget vont maga után. Így mindösszesen a vállalkozói díj összege ezen feladatokra 116.160.000 forint + áfa, azaz 147.523.200 forint.

[19] Az alperes a keresetet teljes egészében elutasítani kérte, perköltségigényét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján terjesztette elő, ezen felül viszontkeresetet is előterjesztett. Ennélfogva perköltségigénye 6.300.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjból, 1.500.000 forint viszontkereseti illetékből, 339.000 forint szakértői díjelőlegből állt, mindösszesen bruttó 9.840.400 forint összegben.

[20] A felek együttműködése megszűnésének körülményeit akként adta elő, hogy 2015 májusától, majd 2016 novemberétől újabb szerződéstervezetek tárgyában egyeztettek a felek,

azonban a felperes rossz néven vette, hogy az alperes elindította a felperes neve Kiváltási Projektet. Az alperes előadása szerint a felperes 2017. április 10-én a szerződés felmondása nélkül, váratlanul beszüntette tevékenységét, elhagyta az alperes székhelyét és elérhetetlenné vált.

[21] A 2017. április. 1-től április 10. napjáig járó 396.667 forint + áfa karbantartási havidíj-részösszeget az alperes nem vitatta, azonban azt beszámítás útján vállalta teljesíteni. Az ezen összeg után követelt kamatot vitatta arra tekintettel, hogy már korábban is kész volt ezen díj rendezésére és az ehhez szükséges lépések megtételében nem mulasztott.

[22] A karbantartási szerződés 1.2. pontja szerinti nem átalánydíjas karbantartási díjat összegszerűségében és jogalapjában is vitatta. Az 1.2., valamint 3.5. pontot együttesen értelmezve arra következtetett, hogy az 1.2. pont szerinti támogatás nem terjed ki az alábbi tevékenységekre: alkalmazások üzemeltetési feladataira, mert ilyen támogatást alperes nem rendelt meg felperestől, az üzemeltetést alperes maga végezte; a nem a vállalkozó által fejlesztett rendszerekben történő hibák javítása, mert ilyen támogatást alperes szintén nem rendelt meg felperestől; a fellépő hardver és a nem a támogatott alkalmazásokhoz kötődő adatbázis hibák javítására, mert ilyen támogatást alperes szintén nem rendelt meg felperestől.

[23] Az alperes előadta továbbá, hogy az üzemeltetés során felmerült problémák kezelésével kapcsolatban a felperes átalánydíj ellenében végzett tevékenységet az általa fejlesztett szoftvereken, ezen felüli díjigényt a felperes soha nem jelzett korábban alperesnél. Az alperes állítása szerint sosem rendelt meg felperestől olyan tevékenységet, hogy az általa nem támogatott rendszerekben keressen hibát, csak arra vonatkozott alperes megrendelése ilyen esetekben, hogy felperes kizárólag az általa támogatott rendszerekben végezzen hibakeresést. Az 1.1. alá nem eső (tehát nem átalánydíjas) hiba javításával kapcsolatban állította, hogy amennyiben a felperes a karbantartási átalánydíjon felüli karbantartási többletdíjigényét megfelelően jelezte alperes felé, akkor azt az alperes el is fogadta.

[24] Álláspontja szerint olyan hibajavítások megrendelésére, amelyek a Karbantartási Szerződés 1.2. pontja alapján díjkötelesek voltak és a felperes díjigényét bármilyen formában jelezte, nem került sor. Előadása szerint bevett informatikai karbantartási gyakorlat, hogy egy hibajegy több szállítónál is jár, mielőtt kiderülne, hogy melyik szállító termékében van a hiba. A hibajegyet a megrendelő mindig arra a rendszerre veszi fel, ahol a hiba megjelenik és először az adott beszállítójának adja ki kivizsgálásra a hibát. A javítást végül az a beszállító végzi el, amelynek a rendszerében a hiba volt. Az ilyen hibakeresésért soha nem volt szokás külön díjat kérni, az csak a hiba javítása esetén vált esedékessé. Az alperes nem rendelt meg olyan karbantartási tevékenységet a felperestől, amely nem a felperes által fejlesztett alkalmazásokra vonatkozott, továbbá a szerződés 1. számú függelékében meghatározott alkalmazások bővülését lekövette a karbantartási átalánydíj éves emelése.

[25] Az összecszerűség vonatkozásában az alperes rámutatott, hogy a karbantartási havidíjon felül 2010-től az alperes havi 3-3,5 millió forint vállalkozási és szerzői díjat fizetett felperes részére az ún. „Enhancement – Kiegészítő keretmegrendelés” terhére, továbbá azon felüli egyedi fejlesztésekre, majd 2013 októberétől egyedi megrendelések alapján végzett fejlesztésekre. Ezen fejlesztési díjak, továbbá a karbantartási díjak összértéke éves szinten, 2010-2017 pénzügyi években 70.000.000 forint + áfa és 106.000.000 forint + áfa/év összeg közötti összkifizetést jelentettek az alperes részéről a felperes számára. Az összes felperesi tevékenységet összesen és maximum felperes 2 tagja végezte el, akiknek 80.000 forintos napidíjával (ami mind karbantartási, mind fejlesztési tevékenység esetén irányadó díjazás volt) és havi 20 munkanappal számolva felperes éves szinten 80.000 forint napidíj x 2 fő x 20 munkanap/hó x 12 hónap, összesen legfeljebb 38.400.000 forint összegű díjra lett volna jogosult. Ezzel szemben az alperes éves szinten ennek a napidíj, illetve óradíj alapon számolt összesített díjnak közel háromszorosát fizette meg a felperes részére a 2010-2017 közötti pénzügyi évekre, melynek teljesítése óradíj/napidíj alapon önmagában fizikai lehetetlenség. Ezzel az összehasonlítással is szemléltetni kívánta az alperes azt, hogy a felperes karbantartási átalánydíjon felüli karbantartási többlet díjigénye aránytalan és indokolatlan.

[26] A hibajavítással kapcsolatos elszámolási rendet az alperes akként kifogásolta, hogy a szerződés 5.3. pontjában szerepelt, hogy a vállalkozó minden hónap nyolcadik napjáig köteles a megrendelőnek riportot szolgáltatni az előző hónapban megoldott és megoldatlan hibákról. Ennek ellenére a felperes soha nem küldött olyan havi riportot, mely tartalmazta volna az 1.2. pont szerinti többletdíjigényt megalapozó hibák jegyzékét és a fentiekben meghatározott adatokat. Az alperes ezen felül vitatta, hogy a felperes a díjak megfizetésére két hónap türelmi időt adott és vitatta, hogy a felperes kilátásba helyezte, hogy a karbantartási szerződés 1.1. pontja szerinti hibák kezelését 2017. március 31. után írásban vissza fogja utasítani.

[27] Az alperes vitatta, hogy az „Enhancement budget – Kiegészítő keretmegrendelés” terhére teljesített volna felperes a karbantartási szerződés 1.2. pontja alá tartozó szolgáltatásokat 2013. október 1.-ig. A „Kiegészítő keretmegrendelésre” vonatkozóan előadta, hogy ez a keret kizárólag fejlesztési tevékenységekre vonatkozott, karbantartási tevékenységekre nem, és valóban 2013. október 1.-jéig alkalmazták a felek. A 2013. október 1.-jét követően az alperes megszüntette a keretmegrendelések rendszerét, majd minden fejlesztési tevékenységre egyedi megrendelést (PO – Purchase Order) állított ki. Ezen fejlesztési tevékenységet a felek e-mailek és egyedi megrendelések (PO), illetve a megrendelések mögött álló Általános Beszerzési Szerződési Feltételek útján szabályozták, kötelezettségvállalást csak a PO jelentett a keret megszűnése után.

[28] Az alperes szem előtt tartotta a „No PO – No Payment” elvet és mivel a megrendeléseket (PO) a felperes nem nyújtotta be, fizetési kötelezettsége sem keletkezett. Ez alól azok az esetek sem képeznek kivételt, ahol az alperes előzetesen e-mailben, vagy telefonon jelezte a felperes felé egy újabb megrendelés szándékát, ugyanis a beszerzési megrendeléseket (PO) minden esetben utólag kiállították. A rendszerben kért hibajavítások kapcsán állította, hogy azok a karbantartási szerződés 1.1. pontja szerinti átalánydíjas tevékenységek voltak.

[29] A fejlesztések szerzői jogaival kapcsolatban az alperes a felek egyedi szerződéseire és a alperes Általános Beszerzési Szerződési Feltételeire (továbbiakban: „ÁBSZF”) hivatkozott. Ezek alapján „a Megrendelő a teljesítés során átadott szellemi alkotásokon korlátlan felhasználási jogot szerez, és a kapcsolódó vagyoni jogok is megilletik. Ennek megfelelően a Megrendelő maga, vagy harmadik személy igénybevétele útján a Szállító hozzájárulása nélkül jogosult különösen a szellemi alkotás módosítására, értékesítésére, megsemmisítésére, valamint a vagyoni jogok teljes körű vagy részleges átruházására. Egyedi fejlesztésű szoftver esetén a Szállító a forráskódot átadja a Megrendelőnek. Ezen jogok ellenértékét, egyszeri díját a Megrendelő által fizetett díj tartalmazza”. Az alperes álláspontja szerint a felperesi kft. szerzői jogait nem sértette meg, a felperes által fejlesztett, illetve szállított szoftverekre az azokért fizetendő díj megfizetésével az alperes érvényes felhasználási jogosultságot, valamint vagyoni jogokat szerzett, egyedi fejlesztésű szoftverek esetén azok forráskódját is jogszerűen megszerezte. Mindezek alapján a felperes által bejelentett szerzői jogdíj megfizetése iránti igényét szintén vitatta az alábbiak szerint:

[30] Az A... Postpaid ÁFA szoftver – 8.400.000 forint + áfa szerzői jogdíj és kamatok kapcsán az alperes előadta, hogy nincs információja arról, hogy ezt mikor, ki és milyen formában rendelte meg felperestől, illetve, hogy felperes azt teljesítette, szállította volna, így kérte ennek felperesi igazolását, s a teljesítést az alperes vitatta.

[31] A RT... Dashboard szoftver – 640.000 forint + áfa szerzői jogdíj és kamatok kapcsán az alperes állította, hogy nincs információja arról, hogy ezt mikor, ki és milyen formában rendelte meg felperestől, illetve, hogy azt felperes teljesítette, szállította volna, így kérte ennek felperesi igazolását. Ennek teljesítését alperes vitatta.

[32] A EU2EU roaming szoftver – 1.600.000 forint + áfa szerzői jogdíj és kamatok kapcsán az alperes állította, hogy nincs információja arról, hogy ezt mikor, ki és milyen formában rendelte meg felperestől, illetve, hogy azt felperes teljesítette, szállította volna, kérte ennek felperesi igazolását. Ennek teljesítését az alperes vitatta.

[33] A „Missing documentation” fejlesztés – 2.480.000 forint + áfa szerzői jogdíj és kamatok kapcsán előadta, hogy a fejlesztés, teljesítés nem lett befejezve, mert az átadott dokumentumok nem feleltek meg az elvárásoknak és a hibás teljesítést nem is javította felperes, majd véglegesen felhagyott teljesítéssel.

[34] Az „E1139 – Out of Contract felperes neve Development” – 6.400.000 forint + áfa és „E1139 – OoC CR01” kiegészítő fejlesztés – 1.600.000 forint + áfa szerzői jogdíj és kamata kapcsán az alperes arra hivatkozott, hogy a felperes a fejlesztést lefuttatta az alperes éles rendszerén, az alperes kiállította a teljesítési igazolást, de ezt követően felperes mégsem telepítette a szoftvert alperesnél és a fejlesztést nem adta át. Mivel a fejlesztést a felperes nem

teljesítette, ezért ezt is másik beszállító bevonásával kellett alperesnek elvégeztetnie. A hibás teljesítést e-mail-lel igazolta az alperes, a feladat kiváltására adott megrendelést és számlát ugyancsak csatolta.

[35] Az alperes a felek együttműködésének megszűnésével kapcsolatban előadta, hogy amikor a felperes beszüntette tevékenységét és elhagyta az alperes székhelyét az alperes biztonsági okokból felfüggesztette a felperes hozzáférési jogosultságát az alperes szigorúan biztonságos rendszereihez. A hozzáférést az alperes visszaállította volna, amennyiben a felperes kész lett volna szerződésszerűen megjelenni alperes székhelyén vagy távolról ellátni tevékenységét, melyre a későbbiekben sem került sor. Ezt követően kereste meg az alperes felperest írásban 2017. április 12.-ei keltezésű levelében, érdeklődve afelől, hogy felperes tevékenységére számíthat-e a jövőben és kész-e a továbbiakban teljesíteni szerződéses kötelezettségeit. Ezt követően került sor a felek között 2017. május 10.-én személyes találkozóra az álláspontok egyeztetése céljából, melynek emlékeztetőjében felek több tervezetváltást követően sem tudtak megegyezni.

[36] Az alperes az elsőfokú eljárás során előadta, hogy csak utóbb, a per során jutott tudomására az, hogy nemcsak a felperes volt, aki tevékenységet végzett az alperes számára, hanem más személyek is, így vitatta az összes program vonatkozásában, hogy a felperesi céget illetnék azok szerzői jogai. Az alperes álláspontja szerint mivel a felperesnek nem voltak munkavállalói, így alvállalkozókat kellett igénybe vennie.

[37] Az alperes a vállalkozói díjat összegszerűségében önkényesen meghatározott összegnek állította, mely bizonyítatlan, azonban a bíróság kérdésére úgy nyilatkozott, hogy a szerzői jogdíjak, illetve a vállalkozási díjak összegszerűségét számításában nem vitatja, azonban bármelyik követelés ezek közül bizonyítatlanság okán csak nulla forint lehet.

[38] Az alperes a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) 147. § (1) bekezdése alapján előterjesztett viszontkeresetében a rPtk. 318. §. (1) bekezdése alapján alkalmazandó 339. § (1) bekezdése szerint kérte, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze a felperest 70,1 millió forint kártérítés és 30 millió forint elmaradt bevétel, mindösszesen 100.100.000 forint + áfa megfizetésére.

[39] Az alperes viszontkeresete indokául előadta, hogy a felperes tevékenységének felfüggesztésével megszegte a Karbantartási Szerződésben vállalt kötelezettségeit és az alperes számára jelentős üzleti kockázatot és kárt okozott. Az alperes a felperes szerződésszegése miatt egy másik alvállalkozót kényszerült soron kívül bevonni a felperes helyett, amellyel felperes 70,1 millió forint + áfa összegű kárt okozott. Ezen felül az alperes követelés-behajtási folyamatában a késedelmes fizetés (late payment) riport futtatásának fenti okból történő elmaradása miatt még további 30 millió forint + áfa összegű késedelmi díjkövetelés érvényesítésétől esett el.

[40] Az alperes kifejtette, hogy a 70,1 millió forint + Áfa összegű vállalkozási díj 2017. áprilistól decemberig tartó, kényszerűen harmadik féllel elvégzetett, soronkívüli munkavégzésekből, szoftver-visszafejtésekből, illetve újrafejlesztésekből adódott, ennek igazolására alperes csatolta a felperes teljes tevékenységének soronkívüli átvételére és kiváltására vonatkozó megrendelők (PO-k) listáját és a megrendelőket, valamint az ezek kapcsán kifizetett számlákat és teljesítési igazolásokat. A 30 millió forint összegű késedelmi díjkövetelés érvényesítése elmulasztásának igazolására az alperes csatolta azt az elektronikus levelet és trendkimutatást, amellyel azt kívánta igazolni, hogy a felperesi szerződésszegés következtében esetett azon felszólítási díjak (reminder charge) érvényesítésétől, melyeket elektronikus hírközlési ügyfelei a 6 napon túli késedelmes fizetés esetén kötelesek fizetni 600 forint/ügyfél összegben.

[41] Az alperes a felperes hibás teljesítésre vonatkozó elévülési kifogásával kapcsolatban előadta, hogy viszontkeresetét a régi Ptk. 318. §-ra alapította, azaz nem hibás teljesítésből, hanem a teljesítés hiányából, mint szerződésszegésből fakadó kártérítés jogcímén terjesztette elő követelését, mert a felperesi rendelkezésre állás megszűnt.

[42] Az alperes vitatta, hogy a hibajavításra, fejlesztésre e-mailen keresztül adott volna megrendeléseket, ezeket az SAP (vállalatirányítási rendszer) informatikai rendszerén keresztül adta ki. Az alperes a bíróság felhívására úgy nyilatkozott, hogy a kérdéses időszakra az alperes hibajegykezelő rendszerében a Remedy ITSM (IT Service Management) elnevezésű programban az adatok rendelkezésre állnak, továbbá SAP programban rendelkezésre állnak a felperesnek adott megrendelések és az azokhoz esetleg csatlakozó további dokumentációk. A felperesi fejlesztésekkel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy ezeknek nem mindegyike fut már az eredeti kódokon, mert a felperesi közreműködés hiányában alperesnek többet újra kellett íratnia.

[43] A felperes az alperesi viszontkereset elutasítását kérte, továbbá kérte az alperes perköltségben való marasztalását.

[44] A felperes álláspontja szerint a viszontkereset nem tartalmazott tényelőadást a felperesi jogellenes magatartás és az alperes által állított kár közötti okozati összefüggés tárgyában. Hivatkozása szerint, ha az alperes egy másik vállalkozóval végeztette el a munkát, amelyre esetleg a felperes lett volna köteles, a díjfizetés nem minősült kárnak, hiszen az elvégzett munkáért a felperest is díjazás illette volna meg. A 30 millió forint + áfa összegű, a késedelmes fizetés riport futtatásának elmaradásából származó összeget ugyancsak nem tekintette kárnak, mivel az alperes ügyfelei ezek díjfizetési késedelemben, ez pedig nem áll összefüggésben a felperesi magatartással, az elmaradt díjakat az alperes bármikor jogosult volt beszedni. Állította, hogy 2017. március 31. óta semmilyen karbantartási tevékenységet nem rendelt meg tőle az alperes, így amennyiben az Amdocs rendszer 2017 májusában futott le utoljára sikeresen, akkor az első problémás futás 2017. júniusára tehető, ezt a rendszert pedig nem a felperes támogatta. A viszontkeresetben előadott tények mellett a megjelölt

károkozó magatartásnak az előadott kárral való okozati összefüggését, továbbá a felperes jogellenes magatartását is vitatta. Hivatkozása szerint a 70 millió forintos követelés a hat hónapos elévülési időre tekintettel már nem érvényesíthető. Emellett a St... cég számlái üzletviteli tanácsadást tüntettek fel, és a megrendelésekből csak részben lehet arra következtetni, hogy a St... cég milyen munka elvégzését számlázta ki az alperes felé. A munkák jelentős része fejlesztés, mely nem áll összefüggésben azzal, hogy 2017. április 10-ét követően végzett-e munkát a felperes az alperes részére.

[45] A felperes azt is vitatta, hogy az alperesnek más vállalkozóval kellett elvégeztetnie olyan munkákat, melyek elvégzése a felperes feladata lett volna. Vitatta azt is, hogy 2017. április 10. után nem végzett munkát az alperesnek: miután az alperes őt 2017. április 10-vel kizárta a rendszeréből, a hozzáférést igénylő feladatokat nyilvánvalóan nem tudta teljesíteni és erről számos e-mailben értesítést is küldött az alperesnek. A további munkákat azonban ellátta, továbbá az alperes Remedy rendszerén keresztül 2017. április 11. és 15. között 5 alkalommal kapott megrendelést, azt követően nem. A felperes minden esetben írásban visszajelezte, hogy a feladatot nem tudja elvégezni hozzáférés hiányában.

[46] A felperes szerzői jogainak igazolására csatolta azt a megállapodást, melyben a felperesi társaság tagjai K.Z. és K.I. a perrel érintett informatikai programok szerzőiként a szerzői jogaikkal kapcsolatos vagyoni jogokat teljeskörűen a felperesre ruházták át.

[47] Az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozottnak találta és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 173.282.167 forintot, valamint ezen összegből 147.523.200 forint után 2015. augusztus 21. napjától; 503.767 forint után 2017. június 15. napjától; 9.100.800 forint után 2012. április 10. napjától; 812.800 forint után 2015. szeptember 25. napjától; 2.032.000 forint után 2015. szeptember 25. napjától; 3.149.600 forint után 2017. május 8. napjától; 10.160.000 forint után 2017. május 6. napjától a kifizetés napjáig minden naptári félév teljes idejére járó, késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt értéke szerinti kamatát. Az elsőfokú bíróság az alperes viszontkeresetét elutasította, továbbá rendelkezését 503.767 forint elismert követelés erejéig fellebbezésre tekintet nélkül végrehajthatónak nyilvánította. Az alperest a felperes részére 8.506.050 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

[48] Az elsőfokú bíróság kiindulása szerint a felek a Karbantartási Szerződést 2007. január 1. napján írták alá, ezért a 2013. évi CLXXVII. törvény 50. § (1) bekezdése alapján a régi Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvényt (rPtk.) alkalmazta, míg a 2014. március 15. napja után keletkezett megbízások esetében a 2013. évi V. törvény (Ptk.) szabályait tartotta irányadónak.

[49] A Karbantartási Szerződés szerint létrejött jogviszony alapján az 503.767 forint vállalkozói átalánydíjban álló követelést az alperes nem vitatta, csupán azt beszámítással kívánta rendezni, így az elsőfokú bíróság e tekintetben a keresetnek a késedelmi kamatra is

kiterjedően helyt adott. Bár az alperes vitatta teljesítési késedelmét, azon kívül, hogy maga is igényeket támasztott a felperessel szemben, nem adta más indokát annak, hogy a késedelmi kamat miért ne járna a felperesnek. A kamat kezdő időpontjára tekintettel a törvényszék a rPtk. 301/A. § (2) bekezdésének alkalmazása mellett az előzetes végrehajthatóságot a Pp. 231. § d) pontja alapján állapította meg.

[50] Az elsőfokú bíróság a felek e-mail váltásaival és a Remedy rendszerben történt megrendelésekkel bizonyítottak találta, hogy a 147.523.200 forint összegű vállalkozói díj az átalánydíjas feladatokon felüli fejlesztési és más beszállítók szoftvereit érintő hibajavítási feladatok okán merült fel. Mindezekkel szemben az alperes azt állította, hogy az SAP informatikai rendszeren mentek ki a megrendeléseit. Az elsőként kirendelt szakértő igazságügyi szakértő nem tartotta megállapíthatónak, hogy mely szoftverekhez tartoznak a felek kommunikációi és e kérdésre a tárgyaláson sem tudott választ adni. Megvizsgálta a kirendelő végzésben megjelölt alperesi rendszereket, azonban az azokból kinyerhető adatokat már nem vizsgálta olyan mélységig, mely a feltett kérdések megválaszolásához szükséges és elegendő lett volna. Az adatállományok szükséges mértékű felleltározása helyett a szakértő maga kérte a szakvélemény adása alóli felmentését. Az utóbb kirendelt szakértő2. igazságügyi informatikai szakértő kimutatta a szerződés 1.2. pontja szerinti tevékenységet, általa azonosíthatatlan Remedy hibajegyből csak 10 db-ot talált. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint így nem foghatott helyt az az alperesi védekezés, hogy nem rendelt meg olyan karbantartási tevékenységet a felperestől, mely nem a felperes által fejlesztett alkalmazásokra vonatkozott. Miután az alperes azt adta elő, hogy a felperesi társaságnak két tagja 80.000 forintos napidíjjal számítottan legfeljebb 38.400.000 forint ellenértékű munkát végzett, az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a karbantartásra és támogatásra a felperes akár alvállalkozót is bevonhatott, így nem feltétlenül 2 személy munkavégzésével kell számolni, emellett felmerült, hogy párhuzamos munkavégzés történhetett és az óradíjon felül a szerzői jogi felhasználási díjat is hozzá kell számítani a költségekhez. Így a felperes által kimutatott feladatok elvégzése és annak díjazása helyesen került megállapításra. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a hibajegyek kimentek a felperes pedig a hibákat megoldotta, s kiemelte, hogy arra vonatkozó alperesi előadás sem történt, hogy a hibajegyekben szereplő hibajavítások ne készültek volna el. Hasonlóan a kért fejlesztések is megvalósultak. Az alperes hiányolta a tárgyi hibákról készült riportok felperes által való benyújtását, azonban a felperesi ügyvezető maga adta elő, hogy „2013. október 1-je után a alperes nem bocsátott ki számunkra további PO számot, se CTO számot, viszont a feladatok továbbra is megmaradtak. Ezeket mi a Karbantartási szerződés 1.2. pontjára hivatkozással számláztuk le. Viszont onnantól kezdve, hogy erre a felhívásra a PO, illetve CTO számokkal nem tudtunk 2013. október 1-je után eleget tenni, már nem tudtuk leszámlázni ezeket a tevékenységeket.” A felek gyakorlatában tehát nem a riportok alapján számláztak, amit egyébként maga az alperes is megerősített. Mindezek alapján nyilván nem tudott a felperes olyan megrendelést, PO-t felmutatni, amelyen az alperes ezeket a Karbantartási Szerződés 1.2. pontja körébe eső, többlet-karbantartási díjazás alá eső tevékenységként megrendelte.

[51] Az összecszerűség vonatkozásában az elsőfokú bíróság elfogadta a felperesi számítást, amelynek díjtételét a felek szerződésének 3. számú mellékletében rögzített óradíj alapján kalkulálta. A Remedy rendszerben található hibajegyek számát a szakértő csak a 2015. január 31. és 2017. április 10. közötti időszakban tudta vizsgálni, mert többszöri kérés ellenére sem kapta meg a 2015. előtti adatokat az alperestől. Így e körben az elsőfokú bíróság

elfogadta a kieső időszakra a felperes által napi átlagból számított hibajegy-darabszámot. Így a hibajegyek és e-mail alapú feladatok számával és a mérnöknapok számával szorzott díjtétel alapján számított vállalkozói díjat az elsőfokú bíróság aggálytalanul elfogadta.

[52] A kereset 3-4. pontjában szereplő szerzői jogi igényekkel kapcsolatban megállapítható és a felek sem vitatták, hogy az ott írt fejlesztések szoftverek, amelyek az Szjt. 1. § (2) bekezdés c) pont szerint a szerzői jog hatálya alá tartozó művek. Ezek felhasználása az Szjt. 16. § (1) bekezdés szerint a szerző engedélyéhez kötött, a (4) bekezdés alapján díjfizetési kötelezettséggel jár. Az érintett három szoftver megrendelését és annak leszállítását, felperes általi átadását is vitatta az alperes. Az alperes indítványára meghallgatott K.R. tanú vallomása szerint azonban az alperesnél végzett tevékenység kapcsán az alperes megbízása alapján készült egy úgynevezett alkalmazás-katalógus, ami felsorolja a felperesi felülethez tartozó rendszert és a hozzá tartozó szoftvereket. Az elsőfokú bíróság megkeresésére a St... cég megküldte ezt az alkalmazás-katalógust (56. számú irat), így bizonyított, hogy a szoftverek az alperes szerverein megtalálhatóak voltak. A bíróság kérdésre a felperes kiválasztotta a listából azokat az alkalmazásokat, amelyek a tárgyi szoftverek részeit képezték. Az alperes kétségbe vonta ezek azonosíthatóságát, azonban a felperes 162. számú beadványában egyértelműen azonosítani tudta ezeket, s használatba vételükről, elkészítésükről, a rájuk vonatkozó ajánlatról levelezést is csatolt. Így megállapítható, hogy a kérdéses szoftvereket az alperes felhasználta, szervereire másolta és futtatta. Az alperes a felperes szerzőségét is kétségbe vonta, ám a felperes 32. számú beadványához csatolt azt a megállapodást, amelyben a felperesi törvényes képviselő és munkatársa a szellemi alkotásaikhoz fűződő vagyoni jogait a felperesre ruházták. Így nem volt kétséges a felperes keresetjogi joga a szerzői jogok tekintetében. Az említett tanú is megerősítette, hogy a programsorok kommentjeiben K.I. vagy K.Z. szerepel, mint azok készítői. A szoftverek díjait összecszerően az alperes nem vitatta. Így ezen kérelmeknek (3., 4., és 5. pont) a keresettel egyezően adott helyt az elsőfokú bíróság, rögzítve, hogy az összecszerűség számítását és a késedelmi kamatot az alperes nem vitatta, így azokat a bíróság a keresettel egyezően állapította meg.

[53] Hasonló álláspontra jutott az elsőfokú bíróság a kereset 6. és 7. pontjai kapcsán. Az említett alkalmazás katalógus szintén tartalmazta ezen fejlesztéseket és dokumentumokat is. A „Missing Documentation” fejlesztés az alperesi álláspont szerint hibás volt, az erről csatolt hibalistából azonban nem derült ki, hogy a fejlesztés használható volt-e vagy sem – a felperes viszont az általa adott árajánlat alapján vállalkozói díjat követelt. Arra nem volt adat, hogy a teljesítmény nem került volna átadásra, vagy az alperes a hiba alapján milyen szavatossági igényt érvényesített, ugyanakkor a javítás is e körben szintén a felperes feladata volt. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy felperes a vállalkozási díjra a kifejtett tevékenysége alapján jogosult.

[54] Az „E1139 – Out of Contract felperes neve Development” szintén megtalálható az alkalmazás-katalógusban. Az alperes maga állította, hogy felperes ezt a fejlesztést lefuttatta az alperes éles rendszerén, ekkor alperes ki is állította a teljesítési igazolást. Az alperes előadása szerint azonban az nem került átadásra és azt más beszállítóval készítette el, s ennek alátámasztására leveleket és számlákat csatolt, azonban ezekből nem derült ki, mi volt a megnevezett alkalmazással kapcsolatos tevékenység. A számlák többségében megnevezett

szolgáltatás ugyanis üzletviteli tanácsadás volt. Így nem igazolt, hogy a feladatot a felperes ne teljesítette volna, mivel erre utal az is, hogy lefutták azt az alperes éles rendszerén és teljesítés-igazolást is kiállított az alperes. A felperes kiállította a számlát, de azt az alperes nem fizette ki. Az elvégzett tevékenység után a felperes vállalkozási díjra jogosult a Ptk. 6:238. § (1) bekezdése alapján. Az összegszerűség számítását és a késedelmi kamatot a törvényszék megállapítása szerint az alperes nem vitatta, így azokat a bíróság a kérelemmel egyezően állapította meg.

[55] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a rPtk. 300. § (1) bekezdése, 301/A. § (1)-(2) bekezdése, 389. §-a, az Szjt. 1. § (2) bekezdés c) pontja, 16. § (1) és (4) bekezdése, valamint az új Ptk. 6:238. § (1) bekezdése, 6:154. § (1) bekezdése és 6:155. § (1) bekezdése alapján helyt adott a felperesi keresetnek. Ezzel szemben a viszontkeresetet a rPtk. 4. § (1) és (4) bekezdése, 313. §-a, 318. § (1) bekezdése és 339. § (1) bekezdése alapján nem találta megalapozottnak.

[56] Rögzítette, hogy az alperes a felperes szerződésszegésére hivatkozva kívánt kártérítési igényt érvényesíteni, melynek jogalapját és összegszerűségét tanúvallomásokkal és a másik beszállítója, a St... cég által kiállított számlákkal és levelezésekkel kívánta alátámasztani. A felperes szavatossági elévülési kifogását nem találta helytállónak, mivel a viszontkeresettel érvényesített jog nem hibás teljesítéssel, hanem szerződésszegéssel okozott kár megtérítése volt. Az alperes által állított szerződésszegést a Karbantartási Szerződés 3.4. pontjára vonatkozóan vizsgálta, s megállapította, hogy a szerződés szerint a felperesnek nincs olyan kötelezettsége, hogy az alperesnél kelljen munkaidőben tartózkodnia. Kötelezettsége a hibaelhárítás volt, amelyet a helyszínen vagy saját telephelyén is elvégezhetett a hiba természetétől függően. A rendelkezésre állást a 3.2.1. és 3.2.2. pontok alapján a felperes telefonos és e-mail támogatás keretében biztosította, ezek egyike sem kötött az alperesi épületekhez.

[57] Az alperes állítása szerint a 70,1 millió forint + áfa összegű vállalkozási díj 2017. áprilistól decemberig tartó soron kívüli munkavégzésekből, szoftver-visszaféjtésekből, illetve újra-fejlesztésekből adódott, melyet egy másik beszállítóval a felperesi tevékenység felfüggesztése következtében az alperesnek kellett elvégeztetnie. Ennek némiképp ellentmond K.R. tanúvallomása, mivel ő 2016-tól dolgozott a St... cég megbízásából az alperesnél, ahol az volt a feladata, hogy a felperes szoftvereinek architektúráját felmérje és megvizsgálja azt, hogy az alperes architektúrájába ezek a szoftverek mennyiben illeszkednek. A tanú vallomása szerint 2017. áprilisában a felmérésekkel elkészültek, az egész rendszert tulajdonképpen jobban merték, mint maguk az alperesi dolgozók. Ebből következően nem állítható, hogy a felperes szoftvereinek felmérésére a felperes mulasztása miatt került sor.

[58] Nem tekinthető valósnak az az alperesi állítás sem az elsőfokú bíróság szerint, hogy a felperes egyoldalúan megszüntette a tevékenységét az alperes felé. A felperes teljesítési igazolással és számlával igazolta, hogy 2017. április 10. napját követően is teljesítette azokat a munkákat, amelyekhez nem volt szükséges az alperes rendszeré-hez történő hozzáférés. A felek egyezően adták elő, hogy ezen időpontot követően az alperes megszüntette a felperes

hozzáférését az informatikai rendszereihez és a belépőkártyáját is letiltotta. T.D. tanú előadása szerint a kitiltást követően a felperes „tulajdonképpen vendégként, vagy abban az esetben, ha az arra illetékes kollégát felhívja, az esetben természetesen be tudott volna jönni az épületbe”. A tanú nyilatkozata szerint a felperes törvényes képviselője azt mondta 2017. április 10-ei megbeszélésükön, hogy „a meglévő munkákat még természetesen elvégzi felénk, de ne adjunk felé további újabb megrendeléseket”. Ez a kijelentés pedig, ha el is hangzott, nem jelenti a teljes tevékenység megszüntetését. A szakértői vélemény a 4. kérdésre adott válaszában megerősítette, hogy az alperes a felperestől 2017. április 11. és 2017. április 25-e között a Remedy rendszeren keresztül öt esetben rendelt meg munkavégzést. A felperes minden alkalommal írásban jelezte, hogy a feladatot nem tudja elvégezni, mert már nincs hozzáférése a rendszerhez, amely üzenetekre az alperes nem is válaszolt. Az alperes közvetlenül e-mailben három alkalommal rendelt meg munkavégzést, amelyből kettőt el is végzett a felperes, mert ezekhez nem volt szükség a rendszerhez történő hozzáférésre, hanem a mellékletként megküldött .XML forráskódú ún. webszervíz-állományt kellett kijavítani.

[59] A felperesi tevékenység „megszüntetéséhez” – az alperes által előadott szerződésszegéshez – azonban az alperesi magatartás is hozzájárult. Azzal, hogy az alperes a felperes mindennemű hozzáférését megszüntette az informatikai rendszeréhez, lehetetlenné tette az abba való beavatkozást is, így a támogatást és hibajavítást. Ezt a szakvélemény is megerősítette az 5. kérdésre adott válaszában, amely szerint: „a felperes, mint ismeretes 2017. április 10-e után nem férhetett hozzá a támogató rendszerhez ugyanis vezetői utasításra megszüntették az account-ját. Ez azt jelenti, hogy a felperes ezeknek a megrendeléseknek a rendszerhez való hozzáférés hiányában (tőle független ok miatt) nem tudott eleget tenni”. Ezek ismeretében megállapítható, hogy az alperes saját hozzáállása vezetett ahhoz, hogy más beszállítóval kényszerült megoldani saját informatikai rendszerének támogatását.

[60] A rPtk. 4. §-a szerint a felek együttműködve kötelesek eljárni, s ezt a Karbantartási Szerződés is rögzítette: annak 3.4. pontja szerint a megrendelő a vállalkozó részére hozzáférést és tesztkörnyezetet biztosít a meghibásodott alkalmazáshoz, az alperes azonban ezt nem biztosította. A felperes nem tagadta meg a teljesítést rPtk. 313. § alapján, mivel minden alkalommal jelezte, hogy hozzáférés hiányában nem tud dolgozni. Ezekre a jelzésekre az alperes nem is válaszolt. Így a rPtk. 4. § (4) bekezdése szerint saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat, ezért nem állapítható meg a felperes oldalán szerződésszegés.

[61] Hasonlóképpen nem valós a 30 millió forint összegű késedelmi díjkövetelés sem, amely az alperesi álláspont szerint a felperesi szerződésszegés következménye. A felek szerződésének 3.5. pontja szerint az alperes által nyújtott támogatás nem terjed ki az alkalmazások üzemeltetésére, s az semmiképpen nem átalánydíjas tevékenység. Az alperes előadása szerint ilyet soha nem rendelt a felperestől. Ebből következően nem is lehetett kötelezettsége a felperesnek a „Late Payment Script” alkalmazás üzemeltetése, sem 2017. április 10. napja előtt, sem utána. Az pedig, hogy az alkalmazás később – miután az alperes kizárta a felperest a rendszeréből – valamely oknál fogva nem futott le rendesen, nem igazolja azt, hogy az a felperesnek felróható okra vezethető vissza. Így az nem is tekinthető bizonyítottnak, hogy ez a futtatási hiba a felperes tevékenysége vagy annak hiánya okán következett be, s ezt a szakvélemény is alátámasztja a 6. kérdésre adott válaszában.

Egyrészről ennek vizsgálatához szükséges lett volna az adott időpontra vonatkozóan a futtatási, ill. üzemeltetési és a hibanapló adatainak bemutatása, amelyet az alperes nem adott át a szakértőnek. Másrészről a szakértő rendelkezésére álló adatok alapján nem volt igazolható, hogy a felperes által fejlesztett alkalmazás lenne a hiba egyedüli és kizárólagos forrása.

[62] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján a keresetet az 503.767 forint és 2017. június 15. napjától számított járulékait meghaladóan elutasítani kérte, a viszontkereset tekintetében kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és azt, hogy az elsőfokú bíróságot kötelezze az ítéltábla új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára. Másodlagosan a rPp. 252. § (2)-(3) bekezdése alapján ugyancsak az 503.767 forint és 2017. június 15. napjától számított járulékokon felül kérte az elsőfokú ítélet rendelkezéseinek hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, valamint új határozat hozatalára utasítását. Ezen felül kérte a felperest az alperesi perköltségben marasztalni.

[63] Az alperes egyetértett azzal, hogy a Karbantartási Szerződéssel kapcsolatos tevékenységre a rPtk., az egyedi megrendelésekre pedig az újPtk. rendelkezéseit kell alkalmazni. Egyetértett azzal is, hogy eljárási szabályként az elsőfokú bíróság a rPp. rendelkezéseit alkalmazta.

[64] Szükségesnek tartotta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kiegészítést azzal, hogy K.Z. és K.I. tanúk vallomása szerint heti 3-4 alkalommal személyesen, az alperes székhelyén tartózkodva végezték el feladataikat, S.I.- tanúvallomása szerint pedig a felperesi ügyvezető teljes munkaidőben volt jelen az alperesnél. Megalapozatlannak találta azt a megállapítást is, hogy a szerződés 1.1. pontján kívüli javítási tevékenységeket a felperes óradíjban számolt el az alperes felé. A javítási, azaz alkalmazás karbantartási (support) tevékenységet és a hibakeresést a felperes a szerződés állandó gyakorlata szerint kizárólag átalányösszeg ellenében végezte el. Lehetetlennek tartotta, hogy a munkavállalókkal nem rendelkező felperes maga végezze az elszámolásban felsorolt tevékenységeket. Sérrelmezte, hogy K.Z.on és K.I.on kívül, amennyiben mások is végeztek munkát, a felperes ezen személyek – esetlegesen alvállalkozók – megnevezését megtagadta. E két személyt említette K.R. tanú is a vallomásában, mint a felperes részéről a munkát elvégző személyeket. Csak ők szerepelnek az alkalmazáslistán fejlesztőként és kizárólag ők azok, akik a 2014. június 24-ei beadványhoz csatolt megállapodás szerint szerzői műveiket átruházták a felperesre. Így állította, hogy nem voltak más munkavállalók, akik a felperes részéről teljesítettek volna, a további munkavállalók hiányát az e.beszamolo.im.gov.hu portálról lekért adatokkal is igazolta.

[65] A havi nettó átalánydíj összege kapcsán rámutatott, hogy S.I.- tanú azt 200.000 forintban, a felperes 800.000 forintban jelölte meg. Hangsúlyozta, hogy a perben nem került megállapításra, hány alkalmazás tartozik a Karbantartási Szerződés 1.1. pontja alá. Az 1. számú függelék hét alkalmazást, illetve alkalmazáscsoportot nevesített és az igazságügyi szakértő további három alkalmazást sorolt még ide. A felperes keresete 263 alkalmazást

említett, a 2019. július 5.-ei tárgyaláson átadott adathordozó 237 alkalmazást nevezett meg, a 2022. március 22.-ei beadvány 257 alkalmazást említett. Ezzel szemben az alperesi álláspont szerint minden olyan alkalmazás ide tartozott, amelyet az alperes fejlesztett. Ezek száma a felperes elismerése szerint 871, melyek listáját a St... cég 2019. december 19.-ei beadványa tartalmazza. Így ezen ellentmondások miatt nem állapítható meg, hogy mely alkalmazások tartoztak a Karbantartási Szerződés 1.1. pontja hatálya alá.

[66] Az alperes szerint a felperes nyilatkozatain kívül ugyancsak nem igazolja semmi, hogy az 1.2. pont szerinti karbantartási feladatok ellenértékeként került volna megállapításra 2013. októberig az ún. „enhancement budget”. A perbeli tanúvallomások szerint ez az összeg az új fejlesztések ellentételezését szolgálta. Az alperes hangsúlyozta, hogy a megrendeléseken feltüntetett „enhancement budget” tekintetében nem az 1.2. pontbeli karbantartási, vagy a 3.5. pontbeli hibajavítási, hanem fejlesztési tevékenységek elvégzése került igazolásra, hiszen a felperes számláin is az „application development”, azaz az alkalmazás-fejlesztés kifejezés került feltüntetésre. Az alperes kiemelte, hogy nem tartozik a tényálláshoz, hogy a felperes a keretmegrendeléseket minek tekintette, továbbá lényegesnek tartotta, hogy a „felperes neve Kiváltási Projekt” elindítására azért került sor, mert az alperes kockázatot látott abban, hogy egy két fős gazdasági társaság kulcsfontosságú számítástechnikai infrastruktúra fejlesztési és karbantartási tevékenységet végez az alperes számára.

[67] A felek együttműködésének 2017. április 10.-i megszűnésével kapcsolatosan fenntartotta, hogy K.Z. a karbantartási feladatok tekintetében megtagadta a további teljesítést. A tanúvallomások mellett T.D. e-mailjével látta alátámasztottnak, hogy a felperesi munkamegtagadás oka az volt, hogy a feleknek support, azaz karbantartási szerződése nem volt, ezért a felperes úgy határozott, hogy megrendelést se küldjön neki az alperes, mert azt vissza fogja utasítani. Kiemelte, hogy a 2017. május 10.-i megbeszélés emlékeztetőjét a felperesek konszenzus hiányában nem írták alá, szóban eltérő nyilatkozatokat tettek.

[68] Az alperes elsődleges fellebbezését a kereset elutasítása tárgyában azzal indokolta, hogy a rPp. 146/A. § (1) bekezdése alapján a felperes 146. sorszám alatti keresetfelemelése hatálytalan. A hivatkozott § (4) bekezdése, mint kivétel nem alkalmazható, mert a kérdéses keresetfelemelés nem a szakértői vélemény megismeréséhez, mint új tényhez kapcsolódott, hanem ahhoz, hogy a felperes áfa-igényt is kívánt érvényesíteni, ez pedig a szakvélemény tartalmával nem függ össze. Miután az elsőfokú bíróság 2021. november 12. napján a tárgyaláson közölte, hogy a kereset felemelése elkésett, a felperes a 145. számú jegyzőkönyvben rögzítettek szerint 116.160.000 forintban tartotta fenn a keresetét. Az alperes álláspontja szerint ez utóbbi 2021. október 1-i keresetfelemelés is elkésett, ezért a felperes keresetét csak az előzetesen előterjesztett bruttó 98.924.533 forint összeg tekintetében lehet vizsgálni.

[69] A karbantartási szerződés 1.2. pontjára alapított követelést továbbra is vitatta mind jogalapjában, mind összecszerűségében. Fenntartotta, hogy az átalánydíj minden, a felperes által végzett karbantartási feladatot lefedett. Előadta, hogy a szerződéses megállapodással ellentétben a felperes 2017. április 10.-ei távozását megelőzően a szerződés 1.2. és 3.5. pontjaival kapcsolatban soha nem adott értesítést az alperesnek arról, hogy a hibajavítást megkezdi és nem kérte a megrendelés faxon vagy e-mail-ben történő megerősítését sem. Nem

küldött a hibakeresésről számlát az alperesnek, nem adott át dokumentációt a hibaelhárítás során az alkalmazásban történt módosításokról, nem jelentette be a hibajavítást végző munkatársakat, nem küldött az alperesnek munkaóra-összesítést és soha nem adott át az 1.2. pont alapján végzett tevékenységéről jegyzőkönyvet, díjelszámolást és nem kérte annak az alperes általi elfogadását. Mindezek alapján a szerződés 3.5., 3.6., 3.7., 5., és 5.2. pontjait szegte meg és a szerződésszerű elszámolás hiánya mellett nem szolgáltatott bizonyítékot arra sem, hogy az 1.2. pont szerinti fizetések állítólagos elmaradása kezdetétől, azaz 2013. októberétől 2017. április 10.-éig bármikor ilyen jogcímen igényt támasztott volna az alperessel szemben.

[70] A felperes által állított szóbeli bejelentések megtörténtét, tartalmát vitatta, hiányolta annak felperesi előadását, hogy a felperes ezt kinek jelezte. Kiemelte, hogy a felperes által megőrzött kommunikáció teljes anyagában a szakértőnek átadott 1.205 db e-mail-ben nincs egy sem, mely az elmaradt elszámolást hiányolná. Rámutatott, hogy a felperesnek nem kellett volna várakoznia ezen kifizetésekre, hanem a szerződés szerinti módon el kellett volna számolni az 1.1. ponton kívüli teljesítéseit. Életszerűtlennek találta, hogy a felperesi kisvállalkozás egy 100 milliós követeléssel kapcsolatosan igényét nem érvényesíti, miközben az általa szerződésszegőnek állított másik féllel együtt dolgozik, sőt ellentmondásos módon 2015. november 1. napjától még a karbantartási tevékenység átalánydíját is csökkenti. Így összességében a felszólítások hiánya és az alperesi díj életszerűtlen csökkentése mellett arra következtetett, hogy a karbantartási átalány lefedte az 1.2. pont szerinti karbantartásokat is. A felek szerződéses gyakorlatában az 1.2. és 3.5. pontok alapján igényérvényesítésre és kifizetésre 2007. óta soha nem került sor. A felperes a távozásáig soha nem támasztott ilyen hivatkozással igényt az alperessel szemben. Mindezek alapján az állapítható meg, hogy ha a felek formálisan nem is módosították szerződésüket, a felperes részére folyamatosan megfizetett díjazással a felperes valamennyi tevékenységét ellentételezettnek tekintették. Az 1.2. pont alapján végzett felperesi tevékenységre vonatkozó elszámolás vagy felszólítás hiányában arra következtetett, hogy így a felperes sem hihette, hogy 2013 októberéig, az ún. „enhancement budget” megrendelések az 1.2. pont szerinti karbantartások ellentételezését szolgálják. Valójában ezek az előzetes megrendelések nem is feleltek volna meg a Karbantartási Szerződés szerinti igényérvényesítési eljárásnak, hiszen az 1.2. pont esetében utólagos elszámolásban állapodtak meg a felek. Az e vonatkozásban történt teljesítés bizonyítékai egyébként pedig nem a karbantartási, azaz support, hanem fejlesztési (development) tevékenységek voltak. Az alperes kiemelte, hogy T.D. tanúvallomása szerint a felek gyakorlatában a hibakeresés is az átalánydíjas szolgáltatások körébe esett.

[71] Ezek alapján az alperes hangsúlyozta, hogy a bírói gyakorlat a felek szerződéskötést követő gyakorlatának is jelentőséget tulajdonít és az általa kiemelt bizonyítékok alátámasztják, hogy az alperes által fizetett, növekvő összegű karbantartási átalánydíj a felek szerződésének 1.2. pontja szerinti karbantartásokat és a 3.5 pont szerinti hibakereséseket is lefedte.

[72] Arra az esetre, ha az ítéltábla úgy ítélné meg, hogy a felperes a karbantartási szerződés 1.2. és 3.5. pontjára vonatkozó elszámoláshoz szükséges dokumentációt nem nyújtotta be, ám 2017. április 10.-éig sem kifogásolta, hogy az alperes ezen a jogcímen nem

fizetett számára, előadta, hogy a perben a felperes nem bizonyította, hogy az általa megjelölt munkák a Karbantartási Szerződés 1.2. és 3.5. pontjai alá tartoznának.

[73] Már azt is ellentmondásosnak találta, hogy az 1.1. pont alá tartozó alkalmazások meghatározása sem volt egyértelmű. A szakértő 10 alkalmazást sorolt ide, de a besorolásnak indokát nem adta, sőt a kiegészítő szakvéleményben a függelékkel félreértelmezte, így még az ott szereplő alkalmazások körében is egy szűkítést alkalmazott és nem sorolt ide minden, a függelék szerinti alkalmazások működése során felmerülő problémát. Ez pedig ellentmond a felek e szerződéses kikötéssel kapcsolatos előadásának és magának a Karbantartási Szerződés szövegének is.

[74] Az alperes kifogásolta, hogy szakértő3 szakértő nem mutatta be ellenőrizhetően az egyes, a „Remedy-ben” rögzített vagy e-mail-ben küldött karbantartási, hibajavítási megkeresések tartalmát és besorolását, csupán példálózva választott ki 12 tételt, melyek tekintetében a kért besorolást elvégezte és vélelmezte, hogy a többi tételnél is hasonló eredményre jutna. Részletes, a szakértő által el nem készített besorolási táblázat hiányában arra az álláspontra helyezkedett, hogy a szakértő összefoglaló megállapításai nem tényyszerűek, nem vizsgálhatók felül, így ellenőrizhetetlenek. Az alperes kiemelte, hogy szakértő3 a korábban eljáró szakértőtől szakértővel ellentétes megállapításokra jutott, utóbbi szakvéleményét azonban az elsőfokú bíróság nem zárta ki és indokolás nélkül osztotta szakértő3 szakértő megállapításait. Így összességében nem került tisztázásra, mely alkalmazások tartoznak a szerződés 1.1. pontja hatálya alá, a szakvélemények eltéréseit az elsőfokú bíróság nem vizsgálta és az elfogadott szakvélemény megállapításait nem tudta ellenőrizni, így az alperesi vitatás mellett azt ítélkezése alapjául nem fogadhatta volna el.

[75] Amennyiben az ítéltábla el is fogadná szakértő3 szakvéleményében foglalt besorolást, abban az esetben sem igazolja sem a szakvélemény, sem más perbeli irat, hogy egy hibakeresésre, hibajavításra mennyi idő alatt került vagy kerülhetett sor. Az alperes kifogásolta a felperesi számítást és az elsőfokú ítélet azon megállapítását is vitatta, hogy a szerzői jogdíjakat és vállalkozási díjakat összegszerűségükben az alperes ne vitatta volna. Az alperes kizárólag a számításához alkalmazott napidíj mértékét nem vitatta, az összegszerűséget azonban igen, így a rPp. 163. § (2) bekezdése nem alkalmazható, ugyanis nem kétségbe nem vont tényekről van szó és a felperes által előadottaknak a bíróságban komoly kételyt kellett volna támasztani. A tényadatok hiányában szakkérdésnek minősült volna az is, hogy a hibajavításokra milyen időtartam lehet elszámolható.

[76] A karbantartási díjon felül érvényesített követelések tárgyában az alperes ugyancsak a kereset elutasítását kérte. A szerzői jogdíj és vállalkozói díj követelésekkel érintett alkalmazások nem azonosíthatók be a St... cég által benyújtott lista alapján. Az alperes előadása szerint a felperes a beazonosítást megkísérelte, de eltérő elnevezésekből azonos alkalmazásokra következtetett, több általános kifejezésből, mint a hiányzó dokumentáció („missing documentations”) és szerződésen kívüli fejlesztés („out of contract development”) azt állította, hogy a per tárgyává tett termékéről van szó. Mindezek alapján az alperes az ítélet indokolásából hiányolta, hogy az elsőfokú bíróság az eltérő elnevezések

mellett miképpen végezte el az alkalmazások azonosítását. Továbbra is vitatta a felperesi igényérvényesítéssel érintett alkalmazások megfelelőségét és a díj mértéket mind az öt alkalmazás tekintetében. Hangsúlyozta, hogy a felperes nem igazolta a szerzőséget, nem mutatott ki szerzői művet éves beszámolóiban.

[77] Az alperes kiemelte, hogy a felperes az „A... Postpaid ÁFA” alkalmazás kapcsán maga is kijelentette, hogy arra vonatkozó megrendelést (PO-t, azaz „purchase order”) nem kapott. Tudta a felperes, hogy „PO” hiányában az alperes számlát nem tud befogadni az SAP vállalatirányítási rendszer szabályai folytán. Miután a felperes egy hasonló tartalmú, úgynevezett „Pr...” alkalmazást már fejlesztett az alperesnek, és a hasonló tartalmú alkalmazásra a korábbival azonos díjazást kért, az alperes kifogásolta a „Postpaid” alkalmazás kapcsán követelt díjat, ugyanis a már létező és hasonló alkalmazásra tekintettel az utóbbi elkészítése jóval kevesebb időráfordítással járhatott. A bíróságnak tehát vizsgálnia kellett volna, hogy az újabb szoftver előállítása a „Pr...” változathoz képest miképpen történt, az mennyiben jelenthette az új alkalmazás előzményét, az új alkalmazás milyen, a korábbihoz képest többletmunkavégzést tett szükségessé és annak bizonyítását is várta a felperesről, hogy a felek nem tekintették-e a „Pr...” szoftver díjazásával lefedettnek az újabb szoftver elkészítését. Az alperes előadása szerint a józan ésszel és a felelős üzleti magatartással ellentétes, hogy miközben a felperes állítása szerint folyamatosan elmaradt díjigényt tartott számon az alperessel szemben, egyúttal túlterheltséggel küzdött, saját elhatározásából mégis olyan szoftvert fejlesztett, melyre még megrendelést sem kapott, majd átadási dokumentáció és az ellenértékre vonatkozó igény jelzése nélkül a másik fél birtokába és használatába adta azt. Ez a magatartás a szerző részéről sem tekinthető felhasználási szerződés megkötésére irányuló törekvésnek. Az alperes tehát ezt az alkalmazást nem rendelte meg, az összecszerűséget a felperes nem tudta bizonyítani, ezért a keresetet e részben elutasítani kérte.

[78] A „RT... Dashboard” fejlesztés kapcsán a felperes kijelentette, hogy arra megrendelést nem adott, tudta, hogy „PO” hiányában az alperes nem tud számlát befogadni a fentiekben írtak szerint. Így a megrendelés és az összecszerűség bizonyítása hiányában a keresetet e részben is továbbra is megalapozatlannak tartotta. Ugyanezen álláspontját fejtette ki az „EU2EU roaming” fejlesztéssel kapcsolatosan.

[79] A „Missing Documentation” termék álláspontja szerint nem került szerződésszerűen teljesítésre: szakértől szakvéleményével támasztotta alá, hogy a felperes hiányosan teljesített. A teljesítésigazolás bemutatása hiányában, valamint arra tekintettel, hogy a felperes az alperes által megjelölt hibák létét nem kifogásolta, a keresetet e részben is továbbra is megalapozatlannak tekintette.

[80] Az „E1139 Out of Contract felperes neve Development” esetében az alperes előadta, hogy a fejlesztés bemutatása és próbafuttatása megtörtént, de a felperes végül az alkalmazást nem adta át, az átadást a felperesnek kellett volna bizonyítania, az alkalmazást végül a St... cég szállította le az alperesnek. Mindezek alapján továbbra is megalapozatlannak tartotta az ebbéli keresetet.

[81] Mindezek mellett a másodlagos, a teljes keresetnek helyt adó ítéleti rendelkezés hatályon kívül helyezése iránti fellebbezést azzal indokolta, hogy az alperes 2019. december 6.-ai beadványában indítványozta az ott 1-4. sorszám alatt írt kérdések szakértőhöz történő intézését. A 2020. május 29.-ei beadványban újra két kérdést kívánt intézni a szakértőhöz, ám a bíróság ezen indítványait mellőzte, éppúgy, mint a 2020. augusztus 31.-ei és szeptember 21.-ei, majd 2021. január 27.-ei és 2022. március 7.-ei beadványai szerinti kérdésfeltevést. Fenntartotta továbbá a felperes 2022. március 22.-ei beadványa nyomán S.I., T.D., T.Sz. és K.R. újbóli meghallgatása iránti indítványait, azonban az elsőfokú bíróság ezeknek nem adott helyt és az indítványozott bizonyítás mellőzését az ítéletében sem indokolta, ezzel megfosztotta az alperest a védekezés lehetőségétől.

[82] A viszontkeresetet elutasító ítéleti rendelkezés hatályon kívül helyezését azzal az indokolással kérte, hogy a viszontkereset két jogcímen került előterjesztésre. Egyrészt a Karbantartási Szerződés felperes általi teljesítésének megtagadásával okozott kár, másrészt a „Late Payment Script” alkalmazás hibás működésével okozott kár miatt.

[83] A felperes 2017. április 10.-ei szerződésszegése, mint a teljesítés megtagadása kapcsán előadta, hogy a felperesi ügyvezető jelentős időtartamban az alperes székhelyén, mintegy betelepült vállalkozó végezte tevékenységét. A tárgyalások során az alperes nem volt hajlandó fix összegű fejlesztési feladatot garantálni a felperesnek, a felperes bizonyos tevékenységei ezért átadásra kerültek egy másik beszállító részére. Erre tekintettel a felperes úgy próbált helyzeti előnyhöz jutni, hogy a karbantartási feladatok végzését azonnali hatállyal felfüggesztette és az egyedi szerződésekkel már elvállalt fejlesztéseket végezte csak el (a 1501703292 számú PO-val megrendelt fejlesztés kivételével). Az alperes abból, hogy a már megrendelt fejlesztéseket egy kivétellel a felperes elvégezte, arra következtetett, hogy ez a karbantartás kifejezett megtagadásán nem változtat. A teljesítés megtagadása a rPtk. 313. §-a és 312. § (2) bekezdése alapján kártérítési igényt alapoz meg. Mindezen munkákat másnak kellett elvégeznie, T.Sz. pedig úgy nyilatkozott, hogy a felperes távozása többletmunkát okozott, s ugyanerre utalt S.I.- tanú is. Ennélfogva az elsőfokú ítélet tévesen értelmezte K.R. tanú vallomását: nem azt állította, hogy a felperesi alkalmazásokat ismerték jobban, mint akár az alperes munkatársai, hanem azt, hogy azok architektúráját és az alperesi rendszerekhez való kapcsolódásait. A tanú kiemelte, hogy 3 hónapot tartottak szükségesnek az átvételre és csak 2018. elejére stabilizálták a működést. Így észszerűtlen az az ítéleti következtetés, hogy a felperes távozásának időpillanatában a St... cég egyenrangúan ki tudta váltani a felperest. E vonatkozásban az alperes az elsőfokú eljárásban is bizonyítani kívánta, hogy a felperesi karbantartási általánnyhoz képest történt magasabb összegű kifizetések révén szenvedett kárt. Ezen összecszerűség tekintetében a szakértőhöz kérdéseket kívánt intézni, az elsőfokú bíróság azonban e bizonyítási indítványának sem adott helyt és annak mellőzését nem indokolta.

[84] Előadta továbbá, hogy a 3.000.000 mobilelőfizetőt kiszolgáló, szabályozott piacon, koncesszió birtokában működő alperes nem vállalhatta azt a kockázatot, hogy a teljes informatikai infrastruktúrájához hozzáférő felperes esetlegesen kárt okozzon számára és a folyamatos működést ekként akadályozza, ezért tiltotta le a felperesnek kiadott

belépőkártyákat. A felek 2017. májusi egyeztetésének eredménytelensége miatt a hozzáférést és a belépőkártyákat nem aktiválta újra, holott erre meg volt a szándéka. Az alperes ezen óvatossága és gondossága nem tekinthető az együttműködési kötelezettség megszegésének. Az ítéletben foglaltakkal szemben nem a hozzáférés megszüntetése miatt tagadta meg a karbantartási feladatok elvégzését a felperes, hanem épp fordítva, az alperes a felperes 2017. április 10.-ei teljesítés-megtagadását követően szüntette meg a felperesi tagok online hozzáférését.

[85] Az alperes a "Late Payment Script" („LPS”) alkalmazás hibás működését továbbra is abban jelölte meg, hogy amikor az bármilyen okból nem futott le, nem adott hibajelzést, így az alperes üzemeltetést végző munkatársai a lefutás elmaradását nem is észlelhették. A hibás működés ezen meghatározására figyelemmel az alperes nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy az alkalmazás miért nem futott le, így e vonatkozásban kifogásolta az elsőfokú bíróság indokolását. szakértő1 szakvéleménye nyomán az alperes a rPtk. 277. § (1) bekezdése és 305. §-a alapján a felperesi teljesítés hibáját a hibajelzés kikapcsolásában jelölte meg. Miután a felperes távozásakor kijelentette, hogy több karbantartási feladatot nem végez az alperesnek, a hibajavítással az alperes ugyancsak a St... cég-t bízta meg és az annak megtörténtéig felmerült pénzügyi veszteséget az alperes a rPtk. 313. §-án keresztül alkalmazandó 332. § (2) bekezdése alapján kívánta érvényesíteni. Az alperes fenntartotta, hogy az „LPS” alkalmazás tette lehetővé, hogy a késedelembe esett előfizetőket az alperes által meghatározott díjjal megterhelje, ezért az előfizetői befizetéseket tartalmazó adatbázisból ez az alkalmazás számlázási ciklusonként leválogatta a késedelembe esett előfizetőket, majd a tételeket feladta a számlázó programnak, amely e késedelmi díjat a számlába beépítette. Miután az „LPS” hibajelzése ki volt kapcsolva, K.R. tanúvallomásával bizonyította, hogy a riasztási funkció kikapcsolása nem része az alkalmazások normál üzem módjának. Miután az alkalmazást kijavították, a szakértők már csak a javított állapottal szembesültek. Az „LPS” alkalmazás fentiekben körülírt hibás működését az üzemeltetést végző alperesi munkatársak nem észlelték, csak a pénzügyi terület vette észre a késedelmi díjakból származó bevétel csökkenését. K.R. vallomása alátámasztotta, hogy az „LPS”-t visszamenőleg nem lehet futtatni, visszamenőleges futtatás alatt csak az értendő, hogy a program olyan historikus adatbázison végez leválogatást, amely az időközbeni változásokat, újabb utólagos számlakiegyenlítéseket nem tartalmazza. Arra van lehetőség, hogy a program az aktuális, azaz időközbeni fizetéseket tartalmazó adatbázison korábbi időpontokat vizsgáljon, de ez a fajta keresés csak azokra a késedelmekre hozna találatot, amelyek a késedelembe esés és a lefuttatás időpontjában is fennálltak. Ezen lefuttatások az alperes által is elismerten megtörténtek és korrigálták a kiesett bevétel egy részét. Az alperes hivatkozása szerint egy olyan fejlesztés, mely historikus adatbázisokra futott volna le, jelentős idő- és költségigényű, de kétséges eredményű lett volna. Az alperes álláspontja szerint szakértő3 szakértő a visszamenőleges futtatás fogalmát nem értette meg és szakvéleményében erre a kérdésre nem adott választ, az elsőfokú bíróság pedig indoklás nélkül mellőzte a szakértő személyes meghallgatását, holott az alperes a kiesett bevételek mértékét épp a szakértő véleményével kívánta bizonyítani, az elsőfokú bíróság azonban ezt nem tette lehetővé, és pénzügyi szakterületű társszakértő bevonását sem engedélyezte. Mindezek alapján szakértő3 szakértő előadása csak véleménynek tekinthető, de nem kompetens szakvéleménynek, mivel pénzügyi szakértelemmel az összegszerűség vizsgálatához a szakértő nem rendelkezett.

[86] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, lényegében annak helyesen megállapított tényállása és helyes indokolása alapján. A másodfokú eljárásra vonatkozóan a felperes az IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján, áfával terhelt ügyvédi munkadíjat kívánt érvényesíteni.

[87] Kiemelte, hogy a széles körű bizonyítás mellett a Pp. 141. § (6) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság figyelmeztette a feleket a késedelmesen előterjesztett bizonyítási indítványok jogkövetkezményeire. Hivatkozása szerint az alperes a fellebbezésében nem állított olyan valós tény, melyet az elsőfokú bíróság ne értékelt volna az eljárása során. Az alperessel szemben kifejtette, hogy a Karbantartási Szerződés 1.1. pontja alá tartozó feladatkört a szakvélemény tételesen és félreérthetetlenül megjelölte, továbbá a szakértő kimunkálta a DVD adathordozón és a Remedy, valamint a SAP rendszerben lévő adatokat is. Iratellenesnek állította az alperes azon előadását, hogy a felperes nem csatolt olyan számlákat, melyek a szerződés 1.2. pontjának teljesítése kapcsán kerültek kibocsátásra 2013. évet megelőzően. Az összecszerúséggel kapcsolatos indokolást is teljeskörűnek és hiánytalannak állította. A keresetváltoztatással kapcsolatban a rPp. 146/A. § (1) bekezdését a (2) és (4) bekezdésben foglaltakkal összevetve akként értelmezte, hogy az (1) bekezdés a (2) és (4) bekezdésben foglaltakkal kapcsolatosan nem alkalmazható. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperesnek szerződésszegő magatartás nem róható fel, így a további bizonyítást helytállóan mellőzte.

[88] A fellebbezés nem érintette az 503.767 forint és járulékai tárgyában hozott, valamint a tőkeösszeg tekintetében az előzetes végrehajthatóságról szóló elsőfokú ítéleti rendelkezést, ezért azokat az ítéltábla a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján nem érintette.

[89] A fellebbezés nem megalapozott.

[90] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását kellő részletességgel feltártnak tekintette, s egyetértett az elsőfokú bíróság által lefolytatott, a releváns tényekre kiterjedő bizonyítás eredményeképpen levont ténybeli és jogi következtetésekkel. Az alperesi fellebbezésben foglaltak nyomán mutat rá az alábbiakra.

[91] A keresetlevél 2017. december 29-i előterjesztésére tekintettel az 1952. évi III. törvény (rPp.) szabályai irányadók. A keresetváltoztatásnak a rPp. 146/B. §-a alapján nem volt akadálya, mivel a felemelt kereseti és viszontkereseti követelések összegeként előálló pertárgyérték a kettőszázmillió forint összeget meghaladta, így a rPp. 146/A. §-ának a keresetváltoztatás lehetőségét korlátozó szabályait az elsőfokú bíróság köteles volt mellőzni.

[92] Ugyancsak a rPp. alkalmazásából fakad, hogy fellebbezési kérelem nem terjeszthető elő az elsőfokú ítélet – akár részbeni – hatályon kívül helyezése iránt, a rPp. 235. § (1) bekezdése szerint a fél csak az ítéleti rendelkezés megváltoztatását kérheti. Az ítéltábla

mind az elsődleges, mind a másodlagos fellebbezési kérelmet vizsgálva arra az álláspontra helyezkedett, hogy nincs helye az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének sem a keresetnek helyt adó, sem a viszontkeresetet elutasító ítéleti rendelkezések vonatkozásában: a rPp. 252. § (1) bekezdése szerinti, kötelező hatályon kívül helyezési ok nem állt fenn. Ugyanezen § (2) bekezdése alapján a hatályon kívül helyezésnek ugyancsak nem volt helye, mivel nem történt olyan, az elsőfokú eljárás lényeges szabályait érintő, sőt semmilyen eljárási szabálysértés, mely a tárgyalás megismétlését, kiegészítését tenné szükségessé. Mindezekon felül ugyancsak nem állt fenn a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között alkalmazható hatályon kívül helyezési ok sem, melyek a rPp. 252. § (3) bekezdésének alkalmazását indokolnák. A szakértői bizonyítás alperes által indítványozott kiegészítése mind a keresetet, mind a viszontkeresetet illetően szükségtelen volt, mivel a szerződés létrejöttének, tartalmának vizsgálata jogkérdés volt, a szakértői bizonyítás azt a célt szolgálta, hogy az elsőfokú bíróság szakértelmét pótolja abban a kérdésben, hogy a felperes által nyújtott szolgáltatás melyik, a szerződésben vállalt kötelezettségvállalás teljesítésének feleltethető meg.

[93] Tény, hogy az elsőfokú bíróság alakszerűen nem zárta ki szakértől szakvéleményét a bizonyítékok köréből, azonban kellő részletességgel indokát adta annak, hogy szakértő3 igazságügyi informatikai szakértő szakvéleményére mennyiben és mely indokoknál fogva alapította ítéletét, s ez utóbbi szakértő eljárása mellett szükségtelen volt szakértől megállapításainak figyelembevétele, arra is tekintettel, hogy szakértől szakértő maga indítványozta felmentését, szakértő3 szakértő azonban a releváns kérdések mindegyikére kellően alátámasztott választ adott. Az alperes 140. számú beadványában feltett, majd 163. számú beadványában fenntartott kérdései a szakértő elfogultságára és arra vonatkoztak, igénybe vette-e harmadik személy közreműködését a szakvélemény elkészítése során. Az alperes elfogultságra való utalásai azonban nem feleltethetők meg a szakértő kizárása iránti kérelemnek (rPp. 178. §). A további, érdemi kérdések tekintetében az elsőfokú bíróság okszerűen mellőzte a szakértői bizonyítást, mivel a 2019. december 6. napján kelt beadványban feltett kérdések részben irrelevánsak, részben megszabják a szakértőnek, mely bizonyítékok alapján adjon az adott kérdésre választ, továbbá a szakértőtől várja az alperes olyan kérdésben való állásfoglalást, amely nem tartozik szakértői kompetenciába, hanem az adott tényt az alperesnek kellene előadnia. A szakvélemény azonban nem pótolja vagy helyettesítheti a fél tényelőadását, hanem annak bizonyítására szolgál. A 2020. augusztus 31-i beadványban feltett kérdések ismét korlátozni kívánják a szakértőt tekintetben, hogy a megadott bizonyítékok alapján adjon választ a feltett kérdésre, továbbá olyan, a felperesi könyveléssel kapcsolatos kérdést tartalmaz, mely nem tartozik informatikai szakértői kompetenciába. Az aggálytalan és kiegészítésre nem szoruló szakvélemény, valamint a tanúk vallomása ismeretében további tanúbizonyításra nem volt szükség. A fellebbezésben foglaltakkal szemben az alperesnek nem volt 2022. április 12-i beadványa, így az ítéltábla az erre történt alperesi hivatkozásokat mellőzni kényszerült.

[94] Sem a kereset, sem a viszontkereset körében nem merült fel az alperes részéről olyan releváns kérdés, amely a további bizonyítást szükségessé tette volna, a szakvéleménnyel, valamint a további bizonyítás mellőzésével kapcsolatos álláspontját az ítéltábla a fellebbezés felvetéseire rendre reflektálva, az alábbiakban fejt ki.

[95] A felek 2007. január 1. napján kötött karbantartási szerződésének 1.1 és 1.2. pontja elhatárolja egymástól a függelékben szereplő alkalmazásokkal kapcsolatos karbantartási, támogatási, rendelkezésre állási és hibaelhárítási feladatokat a függelékben nem szereplő alkalmazások karbantartásától, mely utóbbiak vonatkozásában a szerződés 1.2. pontja kifejezetten utal a „jelen szerződésben meghatározott külön feltételek”-re. Az 1.1. pont vonatkozásában a rendelkezésre állás a 3.4. pontban írtak alapján nem önálló kötelezettségvállalás, a szerződés alapján a felperes nem volt köteles az alperesnél tartós, akár teljes munkaidőre kiterjedő személyes jelenlétet biztosítani, ezért e vonatkozásban a tényállás kiegészítése szükségtelen. Az átalánydíjjal ellentételezett feladatok esetében a szerződés egyértelműen meghatározta, hogy a hibabejelentések alapján telefonos (3.2.1.) és e-mail (3.2.2.) útjani támogatást vállalt a felperes a 3.4. pont szerint a felperes részéről eljár szakembernek az alperes telephelyén csak akkor kellett megjelennie, ha az szükséges volt, és a szerződésben foglalt táblázat rögzítette azt is, hogy a hibához rendelt sürgősségi szinttől függően mennyi volt a felperes rendelkezésére álló válaszidő, megjelenési idő, a hibabejelentéstől az áthidaló megoldásig rendelkezésre álló idő és tényleges hibaelhárítás idő. A szerződés azt is szabályozta, hogy ezen rendelkezésre állásnak a hét mely napjain, milyen időintervallumban kell megvalósulnia – ez azonban korántsem jelenti a munkaidőben (vagy azt meghaladóan) az alperes telephelyén való állandó jelenlét kötelezettségét. Az alperes által kiemelt „állandó szerződési gyakorlat” a szerződés teljesítésére tartozó kérdés, azonban nem hat ki a szerződés tartalmára, az abban foglalt kötelezettségekre: a rPtk. 240. §-a szerinti szerződésmódosításra nem került sor, az alperes nem tett erre irányuló szerződéses ajánlatot sem (vö. BH1998. 123.), melyet a felperes ráutaló magatartással elfogadott volna, így a felperes teljesítés körében kifejtett magatartását kizárólag az írásban létrejött szerződés alapján lehet abból a szempontból vizsgálni, hogy az megfelel-e a felek szerződéses akaratának, s amennyiben a felperes a vállalnál tartósabb jelenlét útján teljesített, az az alperesi oldalon nem keletkeztet jogot e szolgáltatás követelése tárgyában.

[96] Az esetleges alvállalkozók, teljesítési segédek útján történő teljesítésnek a fellebbezésben foglaltakkal szemben nincs jelentősége. Azon felül, hogy az alperes vitatta, hogy a felperes volt a szolgáltatott szoftverek tekintetében a szerzői jog jogosultja, s ezt a felperesi tagi létszámmal és a munkavállalók hiányával indokolta, nem tett tényállítást arra vonatkozóan, hogy ki a szerzői jog jogosultja. A felperes a 2019. június 24-i szerződés csatolásán felül nem tudta a szerzői jogait más bizonyítékkal alátámasztani, az azonban elegendőnek bizonyult, mert a szerződés egyúttal azt is bizonyítja, hogy a felperes volt e jogok jogosultja. Ennek pusztá vitatása nem keletkeztet az alperes részéről valamely nemleges – és ezáltal teljesíthetetlen – bizonyítási kötelezettséget. A nemo plus iuris elve és az okirat tartalma alapján tehát a felperes szerzői jogi jogosultsága bizonyított, az alperes pedig nem tett tényelőadást arra vonatkozóan, hogy a felperes mely, olyan szerzői műveket ruházta át az alperesre, melyek tekintetében maga sem rendelkezett jogosultsággal.

[97] A fellebbezésben foglaltakkal szemben a kezdő nettó havi átalánydíjra vonatkozó tanúvallomás irreleváns, az 1.1. pont teljesítésével kapcsolatos szakértői megállapításokat pedig az ítéltábla aggálytalannak tekintette, valamint kiemeli, hogy nem a felperes pusztá tényállításai, hanem bizonyítékok alapozták meg a szakvéleményt.

[98] A szerződés 3.5. pontja az 1.2. pont szerinti hibák javítására vonatkozóan kifejezetten azt tartalmazza, hogy „a támogatás nem terjed ki az Alkalmazások üzemeltetési feladatainak ellátására”, a szerződés 2. pontja szerint pedig „Alkalmazások” alatt kizárólag a felperes által fejlesztett, illetve az alperes számára biztosított szoftverek, informatikai rendszerek, programok értendők. A támogatás ugyancsak „nem terjed ki a nem a felperes által fejlesztett rendszerekben történt hibák kijavítására, a fellépő hardver és a nem támogatott alkalmazásokhoz kötődő adatbázis hibák kijavítására, azonban kiterjed az üzemeltetés során felmerült problémák kezelésére, tanácsadására”. A nem a támogatott rendszerekben keletkezett hibák esetében a felperes jogosult a felmerült hibakeresési (azaz nem javítási) költségek 3. mellékletben írt óradíj alkalmazásával történő leszámlázására. A hibajavítás megkezdésére vonatkozóan a szerződés e kikötése tartalmazza, hogy arra az alperes értesítése mellett kerül sor, s ha annak időtartama meghaladja a 4 órát, azt a felperes akkor köteles folytatni, ha azt az alperes írásban – faxon vagy e-mailben – megerősíti.

[99] A szerződés 1. számú függeléke tartalmazza az 1.1. pont szerinti teljesítéssel érintett alkalmazásokat, a 3.5. pont pedig a továbbiakban kifejezetten úgy rendelkezik, hogy az ott írtakat kell alkalmazni a függelékben nem szereplő, de a felperes által szállított alkalmazások nem jótállás alá eső hibajavítására is. Így megalapozatlan az alperes azon állítása, hogy nem állapítható meg, mely alkalmazásra mely szerződéses kikötést kell alkalmazni.

[100] Az „enhancement budget” fogalma a felperes 3. sorszámú beadványának mellékleteként elfekvő 2011. június 11-i e-mail alapján egyértelmű (feladója Hózer Piroska alperesi munkavállaló, címzettje a felperes): az az alperes által elkülönített keretösszeg. Miután az e-mailből kitűnik, hogy maga az alperes is bizonytalan volt abban, mire mennyit költött és ennek tisztázása során arra a következtetésre jutott, hogy a keretösszeget az alperes döntően négy, rendszeresen felmerülő havi tevékenységre költi: TD0932 – elszámolások és egyéb feladatok, futtatások, elemzések, hibakeresések, elszámolások, ad hoc partneri kimutatások készítése; TD0933 – szegmentáció; TD0934 – számlapanaszok, számlázási hibák, egyedi nagyfelhasználói igények kielégítése; TD0935 – APEX felületek gyakori módosításai, bővítése. Ez azonban csak az alperes által elkülönített forrás, így abból nem lehet levonni azt az alperesi következtetést, hogy az bizonyosan nem a karbantartási vagy fejlesztési feladatok, hanem kizárólag fejlesztési tevékenységek végzésére – pontosabban annak fedezetére – szolgált. Mindezek alapján ugyancsak téves és okszerűtlen az az alperesi következtetés, hogy a felek minden, a felperes által ellátandó feladat tekintetében átalánydíjban állapodtak meg.

[101] A felperes neve Kiváltási Projekttel kapcsolatos előadás a per érdemi elbírálása szempontjából irreleváns, csupán a felek együttműködésének megszűnéséhez vezető események láncolata, a pert megelőző események kapcsán érdemes említésre. A teljesítés megtagadásával, az alperes által állított felperesi szerződésszegéssel kapcsolatban az ítéltábla teljes mértékben osztja az elsőfokú bíróság álláspontját, azt megismételni nem kívánja, csupán kiemeli, hogy a felperes további teljesítését az alperes tette lehetetlenné azáltal, hogy rendszereit a felperes számára elérhetlenné tette.

[102] A fellebbezésben előadott, az 1.2. ponttal kapcsolatos alperesi álláspont ugyancsak téves: az alperes állítása szerint az átalánydíj minden, a felperes által elvégzett karbantartási feladatot lefedett, ennek azonban önmagában ellentmond az 1.1. és 1.2. pontokban foglalt tevékenységek elhatárolása. Az alperes fellebbezésében a felperesnek róttá fel, hogy nem értesítette a hibajavítás megkezdéséről, annak megerősítését nem érte, a hibakeresésről nem küldött külön számlát, nem adta át a módosítást tartalmazó dokumentációt, stb. Mindezen mulasztások azonban mindkét fél tevékenysége kapcsán felmerültek, így a teljesítést illetően kölcsönös együttműködésük volt hiányos: pl. a felperes nem értesítette az alperest a hibajavítás megkezdéséről, de az alperes sem hívta fel erre a felperest. Az alperes által felsorolt mulasztások mindkét fél szerződésszegésének tekinthetők, azonban azok csak a felek együttműködési kötelezettségét érintették, a vállalt munka elvégzését és annak ellenértéke megfizetését, azaz a fő kötelezettségeket, a szolgáltatást és az ellenszolgáltatást nem. Az, hogy a felperes nem azonnal, az egyes teljesítéseket követően hívta fel az alperest teljesítésre, nem tekinthető késedelemnek, az az alperesi szerződésszegést, késedelmet nem annullálja, továbbá eljárását – a fellebbezésben foglalt érveléssel szemben – az indokolja, hogy a felperessel fenn kívánta tartani a szerződéses jogviszonyt az alperesi teljesítés reményében.

[103] A fellebbezésben foglaltakkal szemben a polgári jogban nem ismert a szerződés formális – és informális – módosításának fogalma. A szerződés módosítására a szerződéskötésre irányadó szabályokat kell alkalmazni, ahhoz is a felek egyező akaratnyilatkozata, illetve ajánlat és annak elfogadása szükséges. Az, hogy az alperes az átalánydíjon felül nem teljesített a felperes olyan szolgáltatásaiért, melyek ellentételezése nem átalánydíjas, nem vonható le az a következtetés, hogy az alperes olyan ajánlatot közölt a felperessel, hogy minden, általa kifejtett tevékenységért átalány illeti meg, arra sem lehet továbbá következtetni, hogy a felperes ilyen ajánlatot elfogadott volna, vagy maga tekintette úgy, hogy minden, általa elvégzett munka ellentételezése a részére fizetett havi átalánydíj (rPtk. 205. § (1) bekezdés, 216. § (1) bekezdés, 240. § (1) bekezdés), s ezt, mint a szerződés módosítására irányuló ajánlatot az alperessel közölte.

[104] Az ítéltábla szakértő3 szakvéleménye kapcsán ugyancsak nem osztotta az alperesi aggályokat. A Remedy-ben és az e-mailben rögzített informatikai tevékenységek megismétlése, táblázat formájában történő minősítése szükségtelen, a szakvélemény ezek hiányában is megalapozott és minden releváns kérdésre kimerítő és kellően pontos választ adott, sőt az alperes által feltett releváns kérdések megválaszolása is megtörtént a szakvélemény kiegészítésében. szakértő1 szakértő az utóbb kirendelésre került szakértőhöz képest az érdemi kérdések töredékére adott csak választ, így az elsőfokú bíróság helyesen járt el, mikor szakértő3 szakvéleményére alapította ítéletét.

[105] Az ítéltábla a fellebbezésben foglaltakra reflektálva csupán megjegyzi, hogy egyrészt a szakértő elfogultsága az elsőfokú eljárásban nem merült fel, másrészt a szakvélemény megállapításainak ellenőrzése nem feladata a bíróságnak, mivel a szakértő kirendelésére a bíróság informatikai szakértelmének pótlása végett került sor (rPp. 177. § (1)

bekezdés). A számítási mód vitatásának hiánya mellett a szerzői jogdíjak és vállalkozói díjak összecsúsztatása kapcsán az elsőfokú bíróság ítélete ugyancsak megalapozott.

[106] A karbantartási díjon felüli követelésekkel kapcsolatosan az ítéltábla ugyancsak nem értett egyet a fellebbezésben előadottakkal. Az egyes alkalmazások beazonosíthatósága és beazonosítása szakkérdés volt, e vonatkozásban az alperesi felvetések, a vitatás a szakvéleményben foglaltak helytállóságát nem kérdőjelezi meg. Az alperes fellebbezésében azzal, hogy hiányolta „az alkalmazások megfelelőségének” felperesi bizonyítását, vitatta, hogy a felperes által nyújtott szolgáltatás szerződészerű volt. Ezzel szemben a hibás teljesítés elválik a szerzői jogok átruházásától, mivel más a két jogviszony tárgya. Így az alperesi védekezés alapján nem mentesülhet az alperes a szerzői jogdíjak megfizetése alól, abban az esetben sem, ha az erre vonatkozó adat a felperes éves beszámolójában nem szerepel.

[107] A szerzői jogdíjjal érintett öt szoftverrel kapcsolatosan az ítéltábla álláspontja, hogy nem cáfolható az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy azok a felperesi vitatás ellenére a St... cég által szolgáltatott katalógus alapján azonosíthatók voltak, azokat az alperes felhasználta, szervereire másolta és futtatta, a szerzőséget pedig a felperesi ügyvezető és tulajdonos a peranyaghoz csatolt szerződéssel igazolta. Mindezen tények mellett az alperes szerzői jogdíjfizetési kötelezettségét nem szünteti meg a teljesítéshez kapcsolódó dokumentáció hiányossága. A felhasználás ingyenessége kizárt, azonban amennyiben az alperes elmulasztott PO-t (purchase order, azaz megrendelést) kiállítani, az önmagában nem bizonyítja, hogy az alperes az adott fejlesztést egyáltalán nem rendelte meg, akkor ugyanis nem lenne racionális magyarázat arra, hogy a felperes miért készítette el mégis az adott fejlesztést. A felperes tehát bizonyosan nem önkényesen, alperesi igény hiányában fejlesztette és adta át a szoftvereket az alperes részére, a teljesítés pedig nemcsak a vállalkozói díj, hanem a szerzői jogdíj megfizetésének kötelezettségével is jár. Így az alperesi teljesítés elmaradását, e körben a felperesi számla befogadásának elutasítását nem indokolhatja az alperes azzal, hogy ő maga elmulasztotta a PO átadását. A legutolsóként felsorolt „E1139 – Out of Contract felperes neve Development” kapcsán az alperes tévesen hivatkozott arra, hogy „az alkalmazás tényleges leszállítása nem történt meg,” mert még a mellőzésre került szakértől-féle szakvéleményben is csupán az szerepel, hogy azt az alperes tesztelésre átvette, a felperes azt nem telepítette. Miután a fejlesztés az alperes informatikai infrastruktúrájába bekerült, a felhasználás megvalósult, így a felperes Szt. 16. § (4) bekezdésére alapított követelése megalapozott.

[108] A viszontkeresettel kapcsolatos fellebbezési érvelést az ítéltábla ugyancsak nem osztotta. Mivel az alperes hivatkozásával szemben a felperes nem volt köteles arra, hogy mintegy „betelepült” vállalkozóként, folyamatos személyes jelenlétet biztosítson az alperes székhelyén, továbbá az alperes zárta el a felperest attól, hogy az egyébként vitatott ellentételezésű tevékenységét továbbra is kifejtse, nem állapítható meg a teljesítés felperesi megtagadása (rPtk. 313. §). Kiemeli az ítéltábla, hogy a teljesítés megtagadása esetében a jogosult a késedelem és a lehetetlenülés jogkövetkezményei közül választhat, azonban megtagadás hiányában az alperest kártérítés nem illeti meg. Emellett rámutat arra is, hogy a felperestől teljesíteni várt tevékenységet az alperes ellenérték fejében elvégeztette, így kára legfeljebb a tevékenység késedelmes megvalósulásából vagy a harmadik fél eljárásával felmerült többletköltségből adódhat, azonban a harmadik fél részére visszatérő szerződés

alapján megfizetett teljes összeg nem feleltethető meg egyik kárfajtának sem (rPtk. 355. § (4) bekezdés). A káronszerzés tilalma miatt a harmadik fél eljárásával felmerült teljes költséget nem követelheti, s mivel e kérdés eldöntése kizárólag a jogkérdést érintette, a 2019. január 16-i beadványban (24. szám) indítványozott szakértői bizonyítás szükségtelen.

[109] Az elmaradt haszonban álló viszontkereseti követelés elutasítása tárgyában az ítéltábla ugyancsak osztotta az elsőfokú bíróság megállapításait és egyetértett a 24. számú beadványban indítványozott szakértői bizonyítás mellőzésével. Ennek indoka, hogy – amint azt az elsőfokú bíróság is megállapította – nem bizonyított, hogy a „Late Payment Script” futásának hibája a felperesnek felróható okból következett be, továbbá az alperes nem bocsátotta a szakértő rendelkezésére az általa megjelölt további okirati bizonyítékokat. Így e vonatkozásban az ítéltábla mellőzi a 127. sorszám alatt csatolt szakvélemény megállapításainak megismétlését. E tekintetben az összecszerűség ugyancsak bizonyítatlan, holott az alperes számlázási rendszere alapján előadhatta volna, hogy az adott időszakban hány előfizetője esett fizetési késedelembe, így a velük szemben alkalmazott szerződéses feltételek alapján akadálytalanul megjelölhette és bizonyíthatta volna az elmaradt haszon összegét.

[110] A fellebbezés a keresetet és a viszontkeresetet illetően is eredménytelen volt, így az elsődleges és másodlagos fellebbezési kérelmek egyike sem vezetett az elsőfokú ítélet megváltoztatásához, sem annak hatályon kívül helyezéséhez. Erre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján, annak helyes indokainál fogva helybenhagyta.

[111] A felperes a fellebbezési eljárásban is pernyertes, azonban a rPp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján a másodfokú eljárásra megállapítandó ügyvédi munkadíj összege – mely az elsőfokú eljárásban járó díj fele – eltúlzott lenne: a felperes a másodfokú eljárásban mindössze egy másfél oldal terjedelmű fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő, mely a fellebbezésben foglalt érvelésnek csak töredékét érinti. Így az IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján az ítéltábla 200.000 forint ügyvédi munkadíjat tartott a kifejtett tevékenységgel arányosnak. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési illeték viseléséről az ítéltábla nem rendelkezett, mert az az előlegező alperes terhén marad.

Budapest, 2022. november 29.

Dr. Mózsik Tímea s.k.
a tanács elnöke

Dr. Karaszi Margarita s.k.

Dr. Kolozs Balázs s.k.

előadó bíró

bíró